

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Εν Ἑλλάδι Δρ. 10
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΗΜΕΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ - ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν Ἰδρ. Μουσῶν, ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον (ἐκκλησία, ἱστορία).
- Ἡ φιλοπατρία καὶ τὸ ἔθνηκον φρόνημα παρὰ Γερμανοῖς.
- Ἡ καλλιτεχνικὴ εὐθεία.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Ἑβδομάς.
- Ἡ Ἀφελῆς (μυθιστορία τῆς Henry Gréville) μεταφράσις.
- Ἀθηναϊκά. (Ἡ κοινωνικὴ τῶν Ἀθηνῶν ἱστορία κατὰ τὴν 25 Ἀπριλίου 1821).
- Βῶλος ἢ Βόλος;
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
- Παρακθάσεις, ὑπὸ J. M. A. Λακωνικά.
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων.
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀλληλογραφία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(28 Ἀπριλίου).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Τοῦ τυφοῦ (τὸς τόμ. Α' ἀριθ. 11).— Τῶν ἑννέα Μαρτύρων τῶν ἐν Βυζήτῳ μαρτυρησάντων, Θεοφάνους, Ρούφου, Ἀχιλάτου, Θεοστίχου, Ἀρετῆ, Μάγνου, Θεοδούλου, Θαυμασίου καὶ Φιλῆμονος.

ΙΣΤΟΡΙΑ. 1821. Σφαγὴ τοῦ Σαχουλιελάμη ὑπὸ ἑλλήνων Ναυτικῶν.

Ἡ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ἔΘΝΗΚΟΝ ΦΡΟΝΗΜΑ ΠΑΡΑ ΓΕΡΜΑΝΟΙΣ

Ἡ φιλοπατρία εἶναι τὸ ὑπέρτερον πάθος, ὑπέρτερον ἀρετῆς, εἶνε αὐτὴ ἡ ψυχὴ τῶν λαῶν.

Ὅταν ἡ ψυχὴ αὕτη εἴνε ἐν πλήρει ἀκμῇ, τὰ ἔθνη μεγαλύνονται. Νοσεῖ ἢ μαραινέται; παρακμαζοῦσιν. Ἐπέρχεται ὁ θάνατος.

Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τῆς φιλοπατρίας λαοῦ τινος εἶνε ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ ἐνότης.

Ἡ φιλοπατρία δέον νὰ διδάσκῃ ἡμᾶς νὰ προτιμῶμεν ἑαυτοὺς παντός ἀλλοδαποῦ οἰουδήποτε, νὰ θεωρῶμεν τὴν πατρίδα πολυτιμωτέραν ἡμῶν αὐτῶν καὶ νὰ θυσιάζωμεν αὐτῇ τὰ πάντα ὅπως καταστή ἰσχυρὰ, εὐτυχῆ, ἐνδοξόν.

Ὅτε ἐν Ρώμῃ οἱ ὑπάτοι καὶ οἱ στρατηγοί, οἱ τριάνδροι καὶ οἱ διάνδροι ἐμόχθουν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἐξουσίας, ἐθεώρουν βεβαίως τὴν δημοκρατίαν ὑπερτέραν παντός· ἀλλὰ προτιμῶν ἑαυτοὺς τῆς δημοκρατίας, καὶ ἡ δημοκρατία ἀπέθανεν οὐχὶ δι' ἑλλειψιν ἀνδρῶν, ἀλλὰ δι' ἑλλειψιν ὑπαδῶν ἱκανῶν πρὸς αὐταπαρνήσιν, θυσιαζόντων ἑαυτοὺς εἰς τὸν βωμὸν αὐτῆς.

Βαθειὰν ἐντύπωσιν μοι ἐνεποίησεν ἐν Γερμανίᾳ ἡ αὐταπαρνήσις, μεθ' ἧς ὁ Γερ-

μανὸς ἀφοσιούται εἰς τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πατρίδος του.

Καὶ ὅμως ἡ τραχεῖα αὕτη μήτηρ ἀπαιτεῖ σκληροτάτας παρ' αὐτοῦ θυσίας! Ἡ τρομερωτέρα δὲ πασῶν ἀναντιρρήτως εἶνε ἡ ἀνευ ἐξαιρέσεως γενικὴ στρατιωτικὴ θητεία. Ἄλλ' ὑποκύπτει καὶ εἰς ταύτην μετ' ἐγκαρτερήσεως.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1882 εὐρισκόμην ἐν Ροτβάιλ τῆς Βυρτεμβέργης ἐν τινι οἰκογενεῖᾳ οὐχὶ εὐπόρῳ.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῶν φθινοπωρινῶν γυμνασίων.

Ἐν σύνταγμα ἱππικῶ τῆς Βάδης διήρχετο διὰ τῆς μικρᾶς πόλεως μέλλον ν' ἀναπαυθῆ ἐν αὐτῇ ἐπὶ μίαν ἡμέραν. Ἰππεύς τις ἦλθε καὶ κατέλυσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἧ κατῴκουν. Ἐτυχε προθύμου καὶ ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς.

Παρακθῆσεν εἰς τὴν τράπεζαν τῆς οἰκογενείας, ἀφ' οὗ τῷ ἔδωκαν ν' ἀλλάξῃ ἀσπέρρουχα.

Ἐγὼ παρεθῆρον μετὰ προσοχῆς τὸν τε στρατιώτην καὶ τοὺς ξενίζοντας αὐτόν.

Οὐδεμίαν λέξις, οὐδὲν νεῦμα δυσάρεσκείας διέφυγεν αὐτοῦ. Οὐδὲν παράπονον διεφάνη ἐπὶ τῶν χειλῶν τοῦ στρατιώτου. Ἦλθε διαβροχὸς μέχρις ὀστέων, ὥρας ὀλοκλήρους βαδίσας ὑπὸ βαρῆτατην βροχῆν, μᾶς εἶπε δὲ ἀπλουστάτα ὅτι οὐδὲν εἶχε βάλει εἰς τὸ στόμα του ἀπὸ εἰκοσιν ὥρων. Ἀλλὰ δὲν εἶνε σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα, εἶπε, διότι εἶμαι ἱππεύς.

— Οἱ ἱππεῖς, προσεῖπε, τρῶγουν δύο φορὰς ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν στρατιώτην τοῦ πεζικοῦ. Πολλαῖς φοραῖς, ὅταν κάμνωμεν γυμνάσιον, δὲν τρῶγομεν τίποτε ἕως εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσημέρι. Ὁ στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ ἔχει μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του νὰ φροντίσῃ, ἡμεῖς, πρῶτα διὰ τὸν ἵππον μας.

Ἐντύπωσιν μεγάλην μοι ἐνεποίησεν ἡ χάριν τῆς πατρίδος καρτερία αὕτη, ἣν δεικνύουσι πάντες οἱ Γερμανοὶ ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων μέχρι τῶν ἐπισημοτάτων.

Εὐχερῶς κατανοεῖ ὁ ἐν Γερμανίᾳ διατριψάς ὅτι πάντες, αὐτοκράτωρ, ἀρχικαγκελάριος, ὑπουργοί, στρατιωτικοὶ καὶ λογινοὶ, σπουδασταὶ καὶ ἐργάται, πάντες τὸ αὐτὸ ἔχουσι σύνθημα: Ἡ πατρίς ὑπὲρ πάν· ἄλλο· ὁ πλοῦτος αὐτῆς ὑπὲρ πάν· ἄλλο· ἡ δόξα καὶ ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς ὑπὲρ πάν· ἄλλο. Ἡ ἀρετὴ αὕτη φιλοπατρία θεωρεῖται ὅλως φυσικὸν τι ἐν Γερμανίᾳ. Οὐδεὶς ὑπεραιρεται ἐπ' αὐτῇ ὡς ἐπὶ τίτλῳ δόξης.

Ἡ κοινωνικὴ αὕτη ἀρετὴ δὲν εἶνε παρὰ τὰς Γερμανοὺς αἰσθημά τι ἀόριστον· ἄλλ' εἶνε δύναμις πείνουσα πρὸς μέγαν καὶ διαγεγραμμένον σκοπόν. Ὁ σκοπὸς οὗτος ὑπ' οὐδενός τῶν Γερμανῶν ἀγνοεῖται, οὐδένα ἐκπλήττει, καὶ ἀπαιτεῖ μὲν θυσ-

σίας τινὰς τῶν κρατιδίων τῆς Γερμανικῆς ἡμοσπονδίας, ὡς ἀπώλειαν τῆς στρατιωτικῆς καὶ τελεωνειακῆς αὐτονομίας, ἀλλὰ συνενεῖ καὶ συνασπίζει ἀνευ διακρίσεως ὁμοσπονδίας καὶ φυλῆς πάντας τοὺς Γερμανοὺς.

Ἐν τούτῳ ἐγκεῖται ἡ μεγάλη τῶν γερμανῶν ἐνότης.

Ἰσχυρὰ ἐλέγξῃ ὧσθε τοὺς Γερμανοὺς τοὺς μὲν πρὸς τοὺς δὲ πείνουσα εἰς τὸ νὰ σωσῶμεν περὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σκῆπτρον, ὑπὸ τὸ αὐτὸ πολίτευμα ὑπὸ τὰ αὐτὰ συμφέροντα, κράτη, λαοὺς, φυλὰς τῆς γερμανικῆς γλώσσης. Ὅπως ὁ τιμαριωτισμὸς ἐν Γαλλίᾳ κατὰ μικρὸν μεταβλήθη εἰς μοναρχίαν διὰ τῆς ὑπεροχῆς, ἣν ἀπέκτησεν ὁ ἰσχυρότατος τῶν τιμαριωτῶν, οὕτω ἡ Γερμανικὴ ἡμοσπονδία μετεμορφώθη εἰς αὐτοκρατορίαν διὰ τῆς ὑπεροχῆς ἣν ἡ Πρωσσία κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ διὰ τῆς πολιτικῆς ἐπιμόνης, δεξιότητος, νοημοσύνης καὶ τῆς βίας.

Ὁ πόθος οὗτος τῆς ἐνότητος εἶνε ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ.

Δοκεῖ τὴν χορδὴν τῆς φιλοπατρίας.

Ἄδύνατον νὰ ἔχῃ ἔθνηκον ζῶν ὁ λαὸς ὁ μὴ ἔχων νὰ πραγματοποιήσῃ μέγα τι ἰδανικόν.

Διὰ τὴν Ἄγγλιαν εἶνε τὸς ζῶν καὶ ἰσχύος ἐμπλέως;

— Διότι θέλει νὰ ἰδρῶσῃ πανταχοῦ τοῦ κόσμου ἀποικίας καὶ ἐπιδιώκει τὴν θαλασσοκρατορίαν.

Διὰ τὴν αὐτὴν ἡ Ρωσσία, μεθ' ὅλας τὰς αἰτίας τοῦ ὀλέθρου αὐτῆς, βαδίζει πρὸς τὸς μέγα μέλλον;

— Διότι ονειροπολεῖ τὴν ἐνότητα ῥωμικῆς φυλῆς, τῆς σλαβικῆς.

Διὰ τὴν Ἰταλίαν ἠυξήθη καταστάσι βασιλείου πρώτης τάξεως;

— Διότι κατέχεται ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ πάθους τῆς ἐνότητος αὐτῆς.

Διὰ τὴν μεγάλην ὑπερωκεάνειον δημοκρατίαν, ἡ τῆς Ἀμερικῆς, δεικνύει τοιαύτην δραστηριότητα καταπλήττουσαν τὴν Εὐρώπην;

— Διότι ἔχει ἰδανικόν αὐτῆς νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ γονιμοποιήσῃ ἀλόκληρον ἡπειρον.

Διὰ τὴν Ἀυστρίαν μεθ' ὅλας τὰς παραδόσεις τοῦ μεγαλείου αὐτῆς φαίνεται τὸς σὸν ἀνήσυχος, πᾶσαν ἀβεβαίαν περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς;

— Διότι στερεῖται μεγάλου σκοποῦ Ἀπώλεσε τὴν ἡγεμονίαν τῶν γερμανικῶν φυλῶν, διστάζει δ' εἶνε νὰ καταστή ἀπὸ τολικὴ δύναμις.

Διὰ τὴν Ἰσπανίαν καταναλισκεται ματαίως εἰς ζωηρικὰς ἀπαραγμῶς;

— Διότι δὲν ἔχει πλέον ἀκριβῆ ἔθνηκον συνειδήσιν.

Τὸ ἀληθὲς ἔθνηκον φρόνημα τῶν λαῶν

αναπτύσσεται διά μεγάλο σκοπό υπό του έθνους σύμπαντος κατανοηθέντος.

Αφαιρέσατε τον σκοπόν τούτον δεν υπάρχει πλέον έθνικόν φρόνημα και το έθνος μαραινεται.

Διατί η άθωμακική αυτοκρατορία είναι επιθανάτιος και άγωνιά εκ γεροντικού μαρμαρού; Μήπως σερεται γενναιάτης και αταπαρνήσεως; Όχι. Έχει τους καρτερικούς Ανατολίτας, τους υπερηφάνους Αλβανούς, τους άδαμάστους Αραβας. Αλλά στερεται μεγάλης κεραλής όπως έπιβάλη εις το τουρκικόν έθνος γενναίων τινα σκοπόν προς πραγματόποιαν, σερεται φλογερής ψυχής όπως μεταδώρη τον ένθουσιασμόν εις τή στήθη. Είναι σώμα, όπερ άπολείπει μετ' όλιγον ή ψυχή, διότι δεν δύναται να παραμείνη εκ αυτώ και τό πτώμα προάρισται να γίνει φορά των μεγάλων γυπών και άετών.

Η Γερμανία όμως από ενός ήδη αιώ- νος έδωκεν ισχυράν ώθησιν και διεύθυνσιν εις το έθνικόν φρόνημα. Ούτω δ' άνεδεί- χθη κραταιά.

Αλλ' ό σκοπός ειστί δεν έπετεύθη πλήρης ή ένότης των γερμανών ενε έλ- λιπής. Ο Παγγερμανισμός δεν άρκείται εις την αυτοκρατορίαν της Βορείου Γερ- μανίας, θέλει να περιλάβη σύμπαντας άν- εξαιρέτως τους Γερμανούς.

Τίς δύναται να πιστεύση ότι την κο- λλοσσιαίαν ταύτην ένότητα θα πραγμα- τώση δι' ειρηνικής πολιτικής; Τίς δεν βλέπει την Αυστρια άκαταμαχήτως ώ- θουμένη προς μεσημβρίαν, προς δυσμάς προς τον Αίμον και ούτως είπιν έκ- διακομένη της Γερμανίας; Τίς δεν βλέ- πει την Ρωσσίαν τεινούσαν εις τό να περι- συναγάγη ύφ' έαυτήν άπαντας τους Σλαύ- ους της Ευρώπης, καταδικασμένη εις άναπόδραστον σύγκρουσιν προς την γερ- μανικην πολιτικήν, καθ' ήν ήμεραν οι Τουρ- κοί έξώσθαι της Ευρωπαϊκής Τουρκίας; Ο Ναός του Ίανου δεν θα κλείση τάς πύλας αυτού κατά τους νεώτερους τού- τους χρόνους. Έποχή δεινών άγώνων άρχεται ύπερποτε άπειλητική. Εύτυχ ή τή έθνη όσα εν τή διασταύώσει ταύτη των ξιφών δεν ζυμίνουσιν εκ άδυναμίας με έ- σταυρωμένους τάς χείρας.

Προσπάθησα ένίοτεν άνακαλύψω παρά τοις Γερμανοίς συμπάθειάν τινα προς τή Άλλα έθνη, αλλά δεν τό κατώρθωσα.

Τό έθνικόν φρόνημα της Γερμανίας δεν εξέρχεται των όρέων της πατρίδος του. Οι Γερμανοί δεν άγαπάσι κανένα άλλον έκτός έαυτών δεν ένστερνίζονται τάς ί- δέας και τάς έξεις, την επιστήμη και την βιομηχανίαν άλλου λαού. Αποκλειστικοί και θετικοί έντας προσοικειώνται διά της έργασίας και της έπιμονής πών ό, τι φανή αυτοίς ώφέλιμον.

Εν αύθιμας της Ευρώπης χώρα καλ- λιστοί μετ' άμείνων έπιμελείας και ένδεδλεγειας τό έθνικόν φρόνημα. Ούδα- μά καταβάλλεται σοικίατή μέριμνα προς κοινωνικήν και πατριωτικήν παιδαγωγί-

αυτήν του λαού μετακαρτερικώτερας εξυ- δερκέας και συνείδησεως πλήρους του επιδικωμένου σκοπού.

Τό έργον άρχεται από του σχολείου. Βύφους τις γυνή, μεθ' ής συνδιελέγ- μιν εν Γοτίνγη περί της άδίκου προσαρ- τήσεως της Αλσατίας και της Λορραίνης εις την Γερμανίαν, μ' έθεώρει έκπληκτος, μη έννοούσα διατί έμεμφομένη επ' άδικήν την πατρίδα της.

— Ημείς, μοί άπήνησεν, εκ παιδικής μας ηλικίας είχαμεν συνειθίσει εις την ιδέαν όχι της προσαρτήσεως, αλλά της έπιστροφής της Αλσατίας εις την μητέρα πατρίδα. Οι Αλσατοί είναι Γερμανοί.

Βεβαίως είχε μέλπει και αύτη τό πα- τριωτικόν ζήμα :

Η πατρις εκτείνεται όχι μόνον μέχρι του Ρήνου Όπου άνθει ή άμπελος Αλλά τόσον μακράν όσον άντηχει ή γερμανική γλώσσα και φέλλει υπό τον ούρανόν τους θύμους της προς τον Θεόν.

Διά της επιδράσεως ταύτης επί της καρδιάς, της μνήμης και των πρώτων ό- νευροπολήσεων του παιδός μορφούται τό έθνικόν φρόνημα.

Εφ' όσον τό παιδίον αύξάνει καθ' ήλι- κίαν και μεταβαίνει από του σχολείου εις τό γυμνάσιον, από του γυμνασίου εις τό πανεπιστήμιον ή επιδρασις γίνεται ζω- ροτέρα εν τώ πανεπιστημίω δ' εξικνεύται εις την ύψιστην αύτης έντασιν.

Ο νεανίας εν τώ πανεπιστημίω λάμ- βάνει συνείδησιν του ιδιάζοντος τή φυλή αυτού πνεύματος, συνεπικοινωνεί μετ' άλλων ποιητών, των σοφών, των φιλοσόφων και πάντων των έξόχων πνευμάτων, άτινα είναι ή ύψιστη προσωποποίησις της πατρί- δος. Τρέπει τον νούν και την ψυχήν αυ- τού διά της ιστορίας των προγόνων του και άποθησαυρίζει μετ' ένθουσιασμού εκ των χειλέων των διδασκάλων αυτού την προφητείαν των ένδόξων τυχών της φυλής του εν τώ πανεπιστημίω ζή, πάλλει, κρατώνεται, άνυψούται ή ψυχή της Γερ- μανίας.

Τούτο έγένητο καταφανές από του 1813.

Ότε Ναπολέων ό Α' διήλαυε νι- κηφόρος την Ευρώπην και διέσχισε την Γερμανίαν διά της άκατανικήτου στρα- τειάς του, προσδών τους πρίγκιπας της Όμοσπονδίας του Ρήνου εις την παράτολ- μον τύχην του, ποία δύναμις άπέσπασε τους πρίγκιπας τούτους από την γοητείαν και την πίσσιν ήν ένήσκει επ' αυτών ό αυτοκράτωρ; Η φιλοπατρία ή εξαφθεσία εν τοις πάνεπιστημίοις διά των ένθουσια- δών και φλογερών λόγων των καθηγητών.

Ούτω έπέκρανεν ό Φίχτε τό περί του καθηκόντος μάθημα αυτού εν τώ πανε- πιστημίω.

Τό μάθημα θα διακοπή μέχρι του τέ- λους της έκστρατείας. Θα τό επαναλά- θωμεν εν τή πατρίδι ήμών ένλευθέρα, ή... θ' άποθάνωμεν προς άνακτήσιν της έλευ- θερίας της!

Η ιδέα της έννικότητος έμπνέει πσασν

διδασκαλίαν πάσης σχολής πανεπιστη- μακής ύπεισέρχεται εις την θεολογίαν, τό δίκαιον, την ιατρικήν, την φιλοσοφίαν, τα γράμματα, την ιστορίαν, την γεωγρα- φίαν, τάς φυσικάς επιστήμας. Πάσα γλώ- σσις φέρει επ' αύτης την γερμανικήν σφρα- γίδα.

Ένεκα της άληθούς ταύτης γερμανι- κής άγωγής ό νέος άποροίτα των σχο- λών άμεμπτος, καθάρος Γερμανός τοίυ- τος δε παραμένει και εν τώ κοινωνική βίω, συνειδώς ότι τό αίμα, όπερ βρεί εις τάς φλέβας του, άνήκει εις την πατρίδα και ότι πσασν ώραν ή πατρις δύναται να τό ζητήση παρ' αυτού.

Οι σύλλογοι και τά σώματα επενε- ρούσι τά μέγιστα εις την καλλιέργειαν και την άκμήν του έθνικου φρονήματος. Είσι πολυπληθέστατοι εν Γερμανία. Εκτός των σωματείων των σπουδαστών, άτινα ά- ποτελοει την μεγάλην αδελφότητα πάν- των των λογίων της χώρας, υπάρχουν σωματατα μουσικής, σωματατα πρώην στρατιωτών, σύλλογοι σκοποβολής, γυ- μναστικοί σύλλογοι. Οι τελευταίοι ούτοι περιλαμβάνουσι δεκακοτώ κύκλους και ά- ποτελοει την μεγάλην deutsche Tur- nerschaft, ής μετέχουσιν ύπερ τάς 200- 000 γυμναστών.

Η μουσική, ήτις είναι τό μέγιστον δια- δδομένη εν Γερμανία, διεμνησκει πάντα- χού και πάντοτε τον προς την πατρίδα έρωτα, άρμονικήν δ' έκφρασιν δίδουσα εις αυτόν τον ζωγονει και τον έξυψοι.

Όμοίως δε και ή ζωγραφική διά των έκθέσεων εικόνων καταλλήλων συντελεί προς έξάνανψιν του πατριωτικού αισθη- ματος.

Ός μέσον πατριωτικής άγωγής εν Γερ- μανία χρησιμεύουσι και αι έθνικαί έορταί, ή έπέτειος της γεννήσεως του αυτοκρά- τορος, των βασιλέων, των πριγκίπων, και αι έπετηρίδες των μεγάλων νικών αυτών.

Αι έορταί αύται προξενούσιν άγαλλία- σιν εις σύμπαντα τον γερμανικόν λαόν. Ούδεμία κατακραυγή άκούεται, ούδεμία παραφωμία. Πσασα αι έορταί μαρτυρούσι φλογεράν των Γερμανών φιλοπατρίαν.

Ένθυμολομία ζωρότατα ειστί την έ- πέτειον του Σέδαν εν Άουγσβούργη τάς σημαίας κυματιζούσας εις πάντα τά πα- ραθύρα, πανταχού φθόγγους μουσικούς και συνκυλίαις, και επί της πλατείας του ναού τό εις τους πσόντας ύπερ πατρίδος κατά τον πόλεμον του 1870 μνημείον κεκαλυμ- μένον υπό στεφάνων, δαφνών και άμα- ράντων.

— Πόσον άγαπούν την πατρίδα των αυτοί οι άνθρωποι! Έλεγον περίσκεπτος.

Ούτω διατηρείται και κρατώνεται ή φιλοπατρία των Γερμανών, περιλαμβά- νουσα τά πάντα, ζωγονούσα τάς ψυχάς, συγκρατούσα εν τή ένότητι πάντα τά τέ- κνα της γερμανικής φυλής.

Ημείς πρέπει να τό μάθωμεν ήμιν πρόκειται σοβαρώτατον διδάγμα.

(Κατά τον Péro-Didon).

Η ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Καθήκον ήμών θεωρούμεν, εις τά το- σαύτα περί της εν τώ Σύλλογω Παρ- νασσφ γενόμενης έκθέσεως γραφέντα, να προσθέσωμεν και ήμείς γραμμάς τινας φρονούντες δ' ότι είναι πολυμρόν να εκ- φέρωμεν επί καλλιτεχνικών έργων άβασα- νιστους κρίσεις, περιορίζομεθα εις άπλās έντυπώσεις. Ίσως δ' ούτω και όρθότερα είπωμεν και όλιγώτερον λυπήσωμεν.

Και πρώτον ούδεις δύναται ν' άρνηθή ότι ό Σύλλογος Παρνασσός εργαζεται, αλλά συμβαίνει εις αυτόν δ, τι και εις τινας άλλους κρίσεις, ενφ' άφ' ενός, σπουδάζουσι λ. χ. νομικά, άφ' έτέρου προσπαθούσι να διακριθώσιν ως φιλόλογοι, μονονού δε αξι- ούσιν ότι είναι ειδικοί προκειμένου περι άν- θρώων, περί μουσικής, περί ζωγραφικής και γλυπτικής. Λοιπόν νομικοί δεν είναι.

Ούτω και ό Σύλλογος Παρνασσός, πολ- λά είναι, αλλά... φιλολογικός σύλλογος δεν είναι.

Μετά τά όλίγα ταύτα—άτινα ήδύναν- το και να λείψωμεν— εισερχόμεθα εις τό κατάστημα του Σύλλογου, εν φ' ή έκθεσις.

Κατ' άρχάς άπαρτει τις βλέπων ότι όφει- λει να κατέλθη βαθμίδας τινας υπό την γήν, και συνερχόμενος εκ του φόβου, δν έμ- πνέει τρεστικός άμνός γδαρμένος και κρεμασμένος, κατά τό επικρατούν παρ' ήμιν θρηάδες σύστημα, άποτομα και προχωρεί.

Την έκθεσιν βεβαίως διοργάνωσαν καλ- λιτέχναι—άφοι άνήκουσιν εις τό καλλι- τεχνικόν τμήμα του Παρνασσού.— Αλλά τόσον λοιπόν οι κύριοι ούτοι καλλιτέχναι έχθαίρουσιν έαυτούς και άλλήλους, ώστε ούδεμίαν εικόνα ή προτομήν έποποθέτη- σαν εις την θέσιν της; Διατί λ. χ. αι ώράται προτόμαί του Β. Μελα, του κ. Στρούμ- που και του Μίνδλερ αι μιν δύο να ήνε εις τά ούράνια, ή δε τρίτη να ήνε, ένεκα της καλής γειτονίας, άπροσπέλαστος; διατί τό θέτον βόδον του ποιητού-ζωγράφου Γα- ληνά να ήνε κεκρυμμένον εις γωνίαν τινα; διατί τέλος ό προρρηθείς άμνός και αι προτόμαί του κυρίου Ζάππα και του άγω- νιστού Στριφτόμπολα να μη ήνε του- λάχιστον τά τρία όμοι; Διατί, διατί, διατί;...

Διότι.....

Τό κυριώτατον, δι' ό δύναται να κα- κίση τις πάντας τους καλλιτέχνας είναι ότι ούδεν έργον εξετέθη έθνικής ύποθέ- σεως, όσει ή φιλοπατρία εις τά στήθη των να ήνε τι άνυψακτόν! και ή φιλοπατρία- φει! δεν διδάσκαται. Ούδεν έργον ήτο γε- νναϊόν, αλλά και ούδεν σε διάτασεν, ως είπειν, να σταθής ακίνητος και πλήρης θαυμασμού πρό αυτού, καλώς ποιούντες δε τινες προηγέλλον τοις επισήμας, ότι ύπάρχει εν τή αίθουση έραία τις εικών συνήθους ύποθέσεως και να προσέσωιν! — όσει έπρόκειτο διά κρυφοάχρατόν τι σκυλί—και ούτω συνεσωρεύοντο προδρα-

σμένοι οι θεαταί περί τό εικονίδιον, μάτην προσπαθούντες ν' άκούσωσι τό άτελείωτον « της μάμμης παραμύθι » και μόνον πρό του έντός κάδου πλήρους ψυχρού ύδατος όλισθήσαντος γάνου Ισταντο άυθρομήτως. Μικρά τά θέματα, μικραί αι ιδέαι!...

Κατά την επικρατούσαν παρά τοις γνώ- σταις των τοιούτων άντικειμένων γνώμην εν τή έκθέσει διεκρίθησαν τά γραφικά έργα των κ. Βολανάκη, Πανταζή, Γούλη, Δεμπέση, Γιαληνδ, Ίακωβίδου, Λούτρα και άδελ- φών Προσαλέντη—πλήν των άνεπιδέκτων συζητήσεως λαμπρών έργων των γνωστών εν Ρώμη ζωγράφων Βαρούχα πατρός και υιών—και τά γλυπτικά των κ. Βρούτου και Βιτσάρη.

Καθ' ήμάς βασιλεύς της έκθέσεως— λαμβανομένων ύπ' όψει έννοείται των έκ- τεθέντων έργων— ήτο ό Βολανάκης.

Ουχι βεβαίως ως αυτός τεχνίται, αλλά πλήρεις φαντασίας και μέλλοντος, άπε- δείχθησαν δεξιοί θαλασσογράφοι και οι άδελφοί Προσαλένται και ιδίως ό Παύλος, υιοί του διακεκριμένου παρ' ήμιν προ- σωπογράφου κ. Σπ. Προσαλέντη μη άπο- στειλαντός τι εις την έκθεσιν.

Τό « παραμύθι της μάμμης » βεβαίως είναι άμεμπτον και μόνον ένα ιδιότροπον ήκούσαμεν παραπονούμενον δι' εν τερά- στιον πέσμα παιδικού ποδός.

Αι προσωπογραφίαί του κυρίου Ίακω- βίδου έθεωρήθησαν τεχνικά πάς, αλλά άνευ έμπνεύσεως και εν μιν τώ προ- σώπω του κ. Ν. Γ. Πολίτου θελήσας ό καλλιτέχνης να παραστήση βαθύνοιαν λέ- γουσιν ότι παρστήσε πονηρίαν, εν τώ της κ. Ψύχα ύσέρησε κατά πολύ του γλυ- πτου, του πλάσαντος τό αυτό πρόσωπον, εν δε τή έτέρα του προσωπογραφία διήγειρε την επιθυμίαν τοις πάσι να τή ρίψωσι τό γάντιον ουχι βεβαίως όπως την προκα- λώσωιν εις μονομαχίαν, άλλ' όπως την διευκολύνωσι να καλύψη τάς έλεεινάς χει- ράς της.

Τό μυστηριώδες δάσος του Πανταζή διήγειρε μελαγχολίαν έπαυξανομένην υπό του « έλους », του έτέρου έργου του, και κορυφωμένην επί τή ιδέα της προώρου άπωλείας τόσον δοκίμου καλλιτέχνου!

Του νεαρού Γιαληνά αι τοπιογραφίαί ήσαν και είναι άμίμητον.

Πρό των άναγλύφων του Βρούτου ξένος τεχνοκρίτης μετ' άναμασμού έστη έπαινε- σάς ιδίως την Ύγισιαν και κατά δεύτερον λόγον την Αμφιτρίτην.

Ίκανοί προς τούτοις έπαινοι ήκούσθη- σαν διά τά γραφικά έργα των κυρίων Ζι- λερών, Αβλιών, Γιασοπούλου, Γιαννα- ποπούλου, Λούκα, Καλουδή, Καρθεο- δωρή, Μέρλεν, Πλατσαίου, των δεσποιν- ιδων Είρ. Μ. Αντωνοπούλου, Έλέ- νης Ευαγγ. Βαλατζή, Βιργινίας Βελισ- σαρίου, Έλοιζας Κώστ, Έλένης Α. Ραγ- καθή, κυρίας Χαριμλίας Λαδωνφ κλ. και διά τά γλυπτικά έργα των κυρίων Δ. Φιλιππότη Ι. Βιδάλη, Α. Μαράτου, Ι. Καρακατσάνη, Α. Λάβδα, Γ. Παπα-

γιάννη, Α. Σόχου επί πάσι δε της Βα- ρώνης Κας Μαρίας Τράουτεμπεργ' επί- σης διά τά αρχιτεκτονικά των κκ. Καμ- πανάκη, Μούση, Τρούμπ, Φαλιέρου και ιδίως τον άναγλυφον χάρτην της Αττι- κής του κ. Διμπρίτου, ως και διά έργα ζωλογραφίας, λιθογραφίας και χαλκογρα- φίας των κκ. Παλλη, Γρούνδμαν, Πρι- νάρη, Σιαδοπούλου, Χριστοδούλου, Οι- κονόμου, Γαλανάκη και Ροίλου περί των όποιων πάντων λυπούμεθα ότι έλλείψει χάρου δεν δύναμεθα να γραψώμεν τά εί- κότα.

Εν τοιούταις μεθ' άλλας τάς παρατηρη- θείσας έλλείψεις ή έκθεσις αύτη ίκανήν ώθησιν δούσα εις την παρ' ήμιν μελέτην και έκτίμησιν της καλλιτεχνίας και δεί- ξασα ότι αι καλά τέχναι δεν παραμε- λούνται όσον ένομιζέτο παρ' ήμιν, ως άρχη, δικαίως επήνεθη, μεγάλην περιουτή- σασα τοις διοργανώσασι ταύτην τιμήν.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ανεργηθήσιν λοιπόν εις την έξουσίαν τό νέον ύπουργείον τό επωνομασθέν οίκο- νομικόν, και ήρξάτο εφαρμόζον τό πρό- γραμμά του.

Μετασκευασθείσης δε της σκηνής δεν ώκνησεν από της έπίουσης ή άντιπολίτευ- σις να φωνάζη περί της όλεθρίας κακοδιοι- κήσεως, ή δε κακογλωσσία της κοινής γνώμης να άνερχεται την διατονικήν κλί- μακα μέχρις ότου φθάση και αύθις εις την διά πάσων, την προάγγελον πάσης ύπουργικής μεταβολής.

Κατά φυσικόν λόγον ήδη συζητούν- ται τά προσόντα των ύπουργών και τά βέλη σφρόνται ιδίως κατά των κκ. Ράμα και Ζυγομαλά τό πρώτον ήδη εδάρεστη- θέντων να δεχθώσι τοιαύτο αξίωμα.

Και ναυτικάς μεν γνώσεις φρονούμεν ότι άδικον έχει ή κοινή γνώμη να ζητή παρά του παρόντος ύπουργού των ναυτι- κών κ. Ροβέρτου Κανδιάνο Ράμα, άφοι δεν εξήτησε τοιαύτας παρά τόσων άλλων προκατόχων του, ως περιορισθή δε θεω- ρούσα αυτόν ως φιλέλληνα.

Αλλ' ούτε ύπουργόν επί της δημοσίας εκπαίδευσως άπέκτισε πόποτε ή Έλλάς εγκύφοντα εις εκπαιδευτικάς μελέτας του- λάχιστόν ό κ. Ζυγομαλάς νέος εν ήγγί- νος, ρέκτης και μετριόφρων, έπιζύχμεν ότι εις πών βήμα αυτού θα συμβουλευή- ται άνδρας άμερολήπτους και ως μόνον σκοπόν του βίου των τό μεγαλειον και την άνάπτυξιν της πατρίδος έχοντας.

Τίς θα τό έπίστευεν!...

Ακριβώς σήμεραν πρό δέκα έτών (28 Απριλίου 1875) άνήλθε τό πρώτον εις την έξουσίαν ό κ. Χαρίλαος Τρικούπης υπό περιστάσεις πολλήν την άναλογίαν προς τάς σημερινάς έχούσας.

Και τότε ό κ. Τρικούπης έπέβληθη, ό- πως νυν ά κ. Δηλιγιάννης, υπό της κοινής γνώμης.

Και τότε το κράτος παρίστατο ως εν άποσπύθσει και χρεωκοπία διατελούν, όπως και νυν...

Λοιπόν εντός μιας δεκαετίας τίποτε άρα γε δεν επράξαμεν ύπερ του άτυχοϋς τούτου τόπου!

Εν τῷ «Αϊώνι» τῆς 20 Ἀπριλίου καταχωρήθη ἡ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας κ. Ἀλέξανδρον Σ. Βαρούχαν ἔκθεσις τῶν ἐκ τῶν συμβούλων τῆς αὐτῆς ἐταιρείας κκ. Γ. Βρούτου γλύπτου καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖο, Γ. Ζέλου ἀρχιτέκτονος καὶ Γ. Λαμπάκη διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας καὶ γνώστου τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιότητος, περὶ τῆς καταστάσεως τῆς μοναδικῆς Μονῆς τοῦ Δαφνίου. Λυπούμενοι ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν πᾶσαν τὴν πολυτίμην ταύτην ἔκθεσιν, γεγραμμένην ὑπὸ εἰδικῶν ἀνδρῶν, περιοριζόμεθα εἰς τὴν καταχώρισιν μερῶν αὐτῆς καὶ τῶν συμπαρασμάτων τῆς.

«Ἐν τῷ ἱερῷ, μέγα μέρος λαμπροῦ καταχύρου ψηφοθετήματος κατέπεσον ὠρισμένως δὲ κατέπεσαν τὸ ἄνω μέρος τῆς περιφῆμου τοῦ Δαφνίου Πλατυτέρας τὰ ὑπεράνω τῆς ταινίας τοῦ τόξου γράμματα, μέγα μέρος καταχύρου ψηφοθετήματος ἐκατέρωθι τῆς Πλατυτέρας ὑπάρχοντος καὶ ἕτερον ὅμιον τοῦ ὑπεράνω τῆς ἀγίας τραπέζης σταυροθόλιου. Ὡσαύτως μέγα ταμῆχιον καταχύρου ψηφοθετήματος ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀριστρατήγου Μιχαήλ, ἐν τῷ αὐτῷ μέρει τοῦ ἱεροῦ ὑπάρχοντος, ἀν μὴ ἦδη κατέπεσε, μετ' οὐ πολὺ βεβαίως πίπτει.

Τὰ εἰς τὸ ὅλον δὲ οἰκοδόμημα ἐπελθόντα ρήγματα καὶ αἱ διάφοροι βλάβαι ὡσαύτως δὲν εἰνε μικραὶ, οὐδ' ἀνευ φόβου ταχίστης καταστροφῆς. Ὀρισμένως ἡ κόγχη τοῦ ἱεροῦ ἄνω, ἐνθα ποτὲ εἰκονίζετο ἡ λαμπρὰ Πλατυτέρα, ἐσωτερικῶς διασπάργη, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον, ἐξωτερικῶς δὲ ἀπεχωρίσθη τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος, ἀπειλοῦσα ταχίστην πτώσιν. Τὸ ὑπεράνω τῆς ἀγίας τραπέζης σταυροθόλιον διασπάργη λίαν ἐπικινδύνως, ὡσαύτως ὁ μέγας θόλος (τροῦλλος) καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς τοῦ ναοῦ πλευρᾶς φραγκικῶν κωδωνοστάσιον, οὐτινος διασπάργησαν καὶ κατέπεσαν αἱ κλειδὲς τοῦ μεγάλου τόξου, ἐφ' οὗ βαρῶν τετραγωνικῶς ὄγκος τοῦ κωδωνοστασίου ἐδράζεται. Ὡσαύτως εἰς διάφορα μέρη τῶν τοίχων ἐγεννήθησαν μικρότερα μὲν ἰκανὰ ὅμως ρήγματα, συντελέσαντα εἰς τὴν γενικὴν τοῦ οἰκοδομήματος ἐξασθένειν καὶ χαλάρωσιν. Ὁ ναός, καθ' ὅλον τὸν παρελθόντα χειμῶνα, πανταχόθεν ἦν ἀνοικτὸς εἰς τὰς προσβολὰς τῶν σφοδρῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων. Αἱ θυρίδες τοῦ μεγάλου θόλου, ἐφ' οὗ εἰκονίζεται ἡ κολοσιαία μορφή τοῦ Πάντοκράτορος, εἰσὶν ἀνεῦ ὑαλοπινάκων, τὰ δὲ ὑδάτα τῶν βροχῶν ἀκωλύτως καὶ ἀφθόνως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ καταρρέοντα, φοβεράν προενοῦσι ζημίαν εἰς τὸ οἰκοδόμημα καὶ εἰς τὸν κατάχρυσον λαμπρὸν ψηφοθετήμα, ὀρισμένως ἐντὸς τῶν ἀνοικτῶν θυρίδων τοῦ τρού-

λου. Ἐν τῷ δυτικῷ τοίχῳ τοῦ ναοῦ ὑπάρχει λαμπρὰ σύνθεσις τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀκριβῶς δὲ ὑπεράνω καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ λαμπροῦ τούτου ψηφοθετήματος ὑπάρχει ἀνοικτὴ θυρίς, δι' ἧς ὡς ἐξ ὀχέτου ἀκωλύτως τὰ ὑδάτα τῶν βροχῶν κατέρχονται, τὴν ἀπὸ χρόνων ἰλὺν αὐτῶν ἐπὶ τῆς παραστάσεως ἐπαρίνοντα καὶ τὸ μὲν κέντρον τῆς εἰκόνος ταύτης ἐκ τῶν ἀπὸ πολλῶν χρόνων εἰσρεόντων ὑδάτων ἀσπλάγγως καταστράφη, βαναύσως δ' ἐπεχρίσθη, τὰ ἄκρα δὲ μόνον τῆς παραστάσεως πρόκεινται εἰς διάσωσιν, ἐν οἷς ἐσώθησαν λαμπραὶ μωσαϊκῆς τέχνης κεφαλαί, οἳ ἡ τῆς Θεοτόκου καὶ τινῶν Ἀποστόλων, τὴν νεκρικὴν κλίνην τῆς Θεοτόκου περικυκλούντων. Ἐν συνόλῳ ἡ κατάστασις τοῦ μοναδικοῦ τούτου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τέχνης μωσαϊκοῦ καλλιτεχνικοῦ ἀριστουργήματος εἶναι οἰκτρὰ, λύπην καὶ βαρυθυμίαν ταῖς ψυχαῖς τῶν τὴν ἄξιαν τοῦ ναοῦ τούτου ἐννοούντων ἐμβάλλουσα.

Ἡ Ἐπιτροπὴ εἰς πρώτην καὶ ἀναποφεύκτου ἀνάγκης μέτρα ἐγνωμάτωσε τὰ ἐξῆς: (Α') ἐσωτερικῶς 1) τὴν παρεμπόδισιν τῆς συρροῆς τῶν ὑδάτων 2) τὴν πλήρωσιν τῶν διαφορῶν ρηγμάτων τῶν τοίχων 3) τὴν κατεδάφισιν τοῦ κωδωνοστασίου, ἀν ἡ συντήρησις τοῦ ἀποβῆ ἀδυνατός 4) νὰ φραχθῶσι διὰ μινίου οἱ ἀρμαὶ τοῦ ἐξώστου, ὅστις συγχρόνως εἶναι καὶ στέγη τοῦ νάρθηκος τοῦ ναοῦ 5) νὰ τεθῶσιν ὑαλοπινάκες εἰς τὰς τῶς ἀνοικτὰς θυρίδας 6) ν' ἀνανεωθῶσιν οἱ κακῶς ἔχοντες κέραμοι τῆς στέγης τοῦ ἱεροῦ βήματος 7) ν' ἀφαιρηθῶσι τὰ ἐπὶ τῆς στέγης καὶ ἰδίως τὰ ἐπὶ τοῦ τρούλλου χόρτα, πληρουμένων τῶν τῆς στέγης ρηγμάτων δι' ἀμμοκονιάματος καὶ 8) μετὰ πολλῆς προσοχῆς νὰ ἐπιδιορθωθῆ ὁ ἀπὸ τοῦ λοιποῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀποχωρισθεὶς μῦξ τοῦ ἱεροῦ.

(Β') ἐσωτερικῶς 1) πρὸς τὸ παρὸν τὴν διὰ γύφου στερεοποιήσιν καὶ σύνδεσιν τῶν ἀποτοιχοθεθέντων ψηφοθετημάτων μετὰ τῶν τοίχων ὑπὸ ἐπιτηδείου τεχνίτου καὶ τῆ ἐπιβλέψει καταλλήλου καλλιτέχνου 2) τὴν ἐπικόλλησιν διαφανοῦς χάρτου ἐπὶ τῶν παραστάσεων ἐκείνων, ὧσὼν αἱ ψηφίδες κατὰ μικρὸν καταπίπτουσι 3) πρὸς πρόληψιν παντὸς νέου δυσάρεστου, τὴν πρὸς ἀντιγραφὴν ὄλων τῶν μωσαϊκῶν παραστάσεων, αἱτινες δὲν εἶνε πλέον πολλαί 4) τὴν ἐκ Σικελίας ταχίστην πρόσκλησιν τῶν δεινῶν περὶ τὴν βυζαντιανὴν μουσειογραφίαν ψηφοθετῶν ἀδελφῶν Bonanno, πρὸς ἐπιστημονικὴν καὶ διαρκῆ στεροποιήσιν τῶν εἰς τὴν ταχίστην αὐτῶν καταστροφῆν βαινόντων ψηφοθετημάτων.

Ἠποποιήσαμεν ὅτι ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργῶς φρονῶν, ὅτι πᾶσα ἐξουσία δέον νὰ ὑποχωρῆ πρὸ τῶν ἐιδικότητων, θέλει παρασχεῖ τὰ μέσα εἰς τὴν Ἐταιρείαν, ὅπως ἐκτελέσῃ τὰ ἄνω ἐκτεθέντα συμπέρασμα καὶ ἡ τινὰ τούτων ἐπὶ τοῦ παρόντος τολάχησιν, μὴ συνεχιζούσα τῶν προκατόχων τὰ δόγματα.

Ἐν ἐκ τῶν μᾶλλον εἰνοουμένων ὑπὸ τῆς

Ἀθηναϊκῆς κοινωρίας ὁματιῶν εἶνε ὁ «Τετρακτὸς σύνδεσμος» ὁ ἀναγκῶς τὰ κατὰ τὸ ἐξοχικὸν συμπόσιον τοῦ δύναται νὰ ἀνεύρῃ τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης εἰς τὸν ἄλλον. Ὁ σύνδεσμος ἔχει σκοπὸν, ἔχει ἰδέας, ζῆ, οἱ δὲ Τετρακταὶ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Πειραιῶς δὲν ἀπαύουσιν ἀνεπίζοντες ἐκεῖ, ὅπου ἡ Τεγέα ἐν μέσῳ τῶν ἀμπελώνων τῆς διψᾷ φάτων καὶ προόδου. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἐν τῷ Χρόνῳ τῶν Ἀθηνῶν δημοσιευθεῖσα περιγραφή τῆς πανηγυρεῶς τῶν πολλῶ μὲς συνεκίνησε.

Τὴν εἰρηνικὴν φυσιογνωμίαν τῆς πόλεως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διακόπτουσιν αἱ ἠρωϊκοὶ τῆς Σκοπεδαίης πυροβολισμοί. Καίτοι θεωροῦμεν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τοιαύτης διδασχῆς, καθότι τὸ ἐπὶ ὧρας ὀλοκλήρους ῥίπτειν ἀπὸ σημάδι εἶνε ἐθνικὸν ἐλάττωμα, ἐν τούτοις δὲν διαστᾶζομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τὰς ἀεροδιαίτους Ἀθήνας κατὰ σχημα σκοποβολῆς δὲν εἶνε περιττόν· ἀλλὰ τὸ κατὰ σχημα τοῦτο—ὅπερ ἂν δὲν μορφώσῃ ἐθνικοῦς ἥρωας δύναται νὰ μορφώσῃ ὀθνησίους μονομάχους—δέον νὰ περικυκλωταὶ ὑπὸ τοίχων ὑψηλῶν ἢ νὰ οἰκοδομηθῆ εἰς ἀβάτα μέρη διότι δὲν εἶνε φρονούμεν, τόσον εὐάρεστον, ἐξερχόμενος τις εἰς περιπατοῦν νὰ ἀκούῃ σὰ κατὰ καθόμμενα συριγμοῦ σφαιρῶν καὶ νὰ κινδυνεύῃ νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του, ἄτε μακρὰν εὐρισκόμενος τοῦ σκοποῦ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν μέθοδον τοῦ Διογένοϋς!

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σάββατον. Νομάρχης Ἀττικῆς διορίσθη ὁ κ. Ν. Χατζόπουλος, γενικὸς δὲ γραμματεὺς παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ κ. Ι. Ζωγράφος παρὰ τῷ τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ κ. Θ. Κορομάντζος, παρὰ τῷ τῆς Δικαιοσύνης ὁ κ. Γ. Θανάπουλος καὶ διευθυντῆς τῶν τηλεγράφων ὁ κ. Β. Γιαννούλης. — Παρεδόθησαν τοῖς ἀρμοδίοις καθηγηταῖς ὑπὸ τοῦ πρυτάνεως τὸ Γεωλογικόν, τὸ Φυσιολογικόν καὶ τὸ τῆς Παθολογικῆς Ἀνατομίας ἐργαστήριον. — Ἀπερρίσθη ἡ ἀνάκλησις πάντων τῶν πρέσβων πλὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει. — Κυρία κ. η. Ἀνεχώρησε ὁ βασιλεὺς εἰς Ἑξέρων. — Δευτέρα. Ἐκομίσθη ὁ ἀπὸ Κανα τῆς Γαλιλαίας ἐπιγραφῶς λίθος. — Τρίτη. Ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰκονομικῶν ἐγένετο συνέλευσις τῶν ἐγκριτοτέρων βουλευτῶν τῆς πρῆν ἀντιπολιτεύσεως ὅπως συσχεθῶσι περὶ τοῦ τρόπου τῆς διακυβέσεως τοῦ ἐνεργουμένου ἐλλείπου τῆς προκατόχου κυβερνήσεως. — Τετάρτη. Διετάχθη νὰ παύσῃ ἡ πρὸς τὸν κ. Κ. Παπαρηγόπουλον πρέσβρον τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων συλλόγου διδομένη ἐκ δρ. 500 μισθοδοσία. — Πέμπτη. Γενικὸς γραμματεὺς παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας διορίσθη ὁ κ. Φλογαίτης. — Καταργηθῆναι αἱ θέσεις τῶν διοικητῶν συνταγματῶν. — Ἡ διέθυσσις τῶν Ταχυδρομίων ἀνετίθη προσωρινῶς τῷ κ. Δραζίνῳ τῷ ἀρχαιοτέρῳ τῶν ὑποδιευθυντῶν. — Ἐκομίσθησαν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Χάνσον ἐκπονηθέντα σχέδια τῆς Βαλκανίου ἰθνηκῆς βιβλιοθήκης. — Παρασκευή. Πρέσβρος τοῦ Ἀρμενίου ὀργανοποιήσθη, ἐν τῇ τῆς ἀποβιώσεως ἀμνηστου Σουλτανίτης Ν. Κωστή, ἐξελγῆ ἡ κ. Ἐλκία Θ. Ζαίμη.

Η ΑΦΕΛΗΣ

(Μοιρολογία τῆς κυρίας Henry Gréville) Συγγραμ. 181 εὐ. 187

Πρὸς μεγάλην ὄμως ἐκπληξίν τῆς, δὲν παρετήρησαν αὐτὴν σχεδὸν ποτὲ, οὐδέποτε δὲ δις. Τὸ εἶδος τῆς φραιότητός τῆς, ὅπερ προσέκλυε τὰ βλέμματα ὅταν ἐβάδιζε περὶ, φέρουσα κοσμίαν τινὰ ἐσθήτα, μετὰ τοῦ ἀγνοῦ ἤθους τῆς, οὐδὲν διέσωζε θέλγητρον ὑπὸ τὸ ὀλοσηρικὸν καὶ τὰς σιούρας.

Τὸ ὄχημά τῆς ἦτο ἀκομφοῦ, διεκρίνετο δὲ διὰ τὴν χυδαίότητά τῆς πολυτελείας τοῦ ἐπέμεναν ἐν τούτοις νὰ ἐπιδεικνύηται κατὰ τὴν ὄραν τοῦ περιπάτου ἐν τῷ Δάσει, παρὰ τοῖς συνήθεισι θαυμασταῖς τοῦ ὀλοίου ἐντὸς μικροῦ ἐγένετο γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα: «ἡ μικρὴ μπακαλίσα».

Ἐὰν ἡ ἐπιείκεια τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἀπήλλασεν ἀπὸ τοῦ νὰ μάθῃ τὸ ἥμισυτα κολακευτικὸν τοῦτο ἐπώνυμον! Ἀλλ' οὐχί! Ὅθ' ἔλεγέ τις, ὅτι κληρούσα εἰς τὸ λαχεῖον τῶν γάμων τὸν πρῶτον ἀριθμὸν πλουτεῖοντος ἐργολάβου, εἶχε συγκληρώσει καὶ σεῖραν ὀλόκληρον ἀτυχῶν.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἡ ἀμαξία τῆς ἐπίτηδες εἶχε σταματήσει πρὸ ὀμίλου τινὸς νέων, διέκρινε καθαρώς τὰς ἐξῆς σκληρὰς λέξεις:

— Γὰρ δὲς τὴ «μικρὴ μπακαλίσα»! Τὴ βλέπεις μέσα εἰς ἐκείνην τὸ ἀμαξί με τούς κόκκινους τροχοὺς;

— Ἀμαξία νεοπλούτου, σύζυγος ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, ἀπεφάνθη ὁ ἕτερος τῶν ὀμιλητῶν. Ἀλλὰ κύταξέ τὸ πρόσωπόν τῆς! Εἶνε περισσότερον κόκκινον ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμαξίης τῆς!

Ἡ Δινόρα κρῆταισεν ἐπὶ μάλλον. Καὶ ὅμως ἔπρεπε κατὶ νὰ κάμῃ, ὅπως ἀπαλλαγῆ τῆς ὀχληρᾶς ἐκείνης ἐρυθρότητος. Ἀλλὰ τί νὰ μεταχειρισθῆ πρὸς τοῦτο;

Συνεβουλεύθη τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἧτις τῇ εἶπε νὰ πίνῃ ὄξος.

Ἡ Δινόρα ἤρξατο πραγματικῶς τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θεραπείας ταύτης, ἐφάνη ὅμως τόσον ὀλίγον ἐγγραπῆς, ὥστε κατελήφθη ὑπὸ δεινῶν στομαχικῶν ἀληγηθῶν, ἠναγκάσθησαν δὲ νὰ προσκαλέσωσι τὸν ἱατρόν.

Διὰ πᾶσαν ἄλλην ὁ ἱατρὸς καὶ τὰ φάρμακα θὰ ἤρχον· ἡ ἀριστοκρατικὴ ὠχρότης θὰ ἀνεφαίνετο ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἐφ' ὧν οὐδεμίαν ἐξήσκει ἐπιρροὴν τὸ ὄξος.

Ἡ κυρία Δυβάλ δὲν ἔσχε τὴν εὐτυχίαν ταύτην. Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀνέρωσεν εἰς πρὸς τὸ ὑγιεστερὸν καὶ ἐρυθροτέρα, ἔλεγεν ὁ σύζυγός τῆς.

Ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μέγαν τὸν θάνατον, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διὰ τοῦ ὄξους θεραπείαν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς φάρμακον.

Τὸ θέρος ἐν τούτοις ἐπῆλθε καὶ ἔπρεπε κάποιον νὰ μεταβάσιν. Ὁ Δυβάλ μάλις ἐπεισθῆ εἰς τοῦτο μετὰ μακρὰς παρακλήσεις, διότι ἐβδελύττετο τὰς θεινάς διαμαρτυρίας. Ἡ Δινόρα ἐξέλεξε τὴν Διέππην. Ἡ ἀπεδέχθη δὲ καὶ αὐτὸς τὴν Διέππην, ὡς ἀποδέχεται τις ἀναπόφευκτον ἀτυχῆ-

μα· ἀλλ' ἀπᾶξ ὑποβλήθει εἰς τὴν δυσάρεστον ταύτην ἀνάγκην, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ.

Ὅτε ἡ Δινόρα ἀνεκίαινε εἰς τὴν κυρίαν Γερβοᾶ τὰ διὰ τὸ θέρος σχέδιά τῆς, αὐτὴ τῇ εἶπε δι' αὐστηροῦ τόνου:

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὰς πάρῃς μαζὶ σου, ἐμεῖ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς σου;

Οὐδέποτε ἡ Δινόρα εἶχε λάβει σταθερωτέραν ἀπόφασιν ἢ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Ὅχι, δὲν θὰ παρελάμβανε μετ' ἐαυτῆς εἰς τὴν Διέππην τὴν ὀχληρὰν καὶ τόσον ὀλίγον ἀριστοκρατικὴν ἐκείνην οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας ἡ παρουσία βεβαίως θὰ παρεκώλυεν αὐτὴν νὰ ἀναλάβῃ τὸ σκῆπτρον τοῦ συρμοῦ, ὡς ἐσκόπει. Παρηγγεῖλε τοὺς ἐπίδεικτικωτέρους καλλωπισμοὺς, οἵτινες βεβαίως θὰ ἐνεποίουν ἐντύπωσιν. Ἐὰν ἡ μήτηρ τῆς ἠμποδίζεν αὐτὴν νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ, τὰ πάντα κατεστρέφοντο.

— Νομίζω, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνή, ὅτι τὸ σπῆτι, τὸ ὁποῖον ἐνοικίασεν ὁ σύζυγός μου, εἶνε μικρὸν.

— Ὅθ' ἡ ξαναποῦμε, εἶπεν ἡ κυρία Γερβοᾶ δι' ἀδιαφοροῦ ἤθους.

Τὰ «ξαναποῦμε» ἀληθῶς ἀθημερόν, οὐχί ὅμως πλέον μετὰ τὴν κόρην τῆς, ἀλλὰ μετὰ τὸν γαμβρόν τῆς, ὃν μετέβη καὶ εὖρε μετὰ τῶν ἐργατῶν του. Τῷ παρέστησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε πάντοτε παρῶν, ὅτι ἡ Δινόρα ἦτο πολὺ νέα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μὲνῃ μόνη κ.τ.τ. Ἐξέθηκε δὲ πάντα ταῦτα τόσον ἀκαλῶς, ὥστε ὁ Δυβάλ, μετ' ὀλίγων λεπτῶν σκέψιν, ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὀρθότητά τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς πενήτερός του· συνεφωνήθη δὲ ὅτι ἡ κυρία Γερβοᾶ θὰ μετέβαιεν εἰς Διέππην ἅμα τῇ διακοπῇ τῶν μαθημάτων τῶν υἱῶν τῆς, ἧτις ὀλίγον ἀπέχοντο.

Ὁ Δυβάλ ἀνήγγειλε τὴν καλὴν ταύτην εἰδήσιν τὴν αὐτὴν ἑσπέραν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἧτις οὐδόπως ἔμεινεν εὐχαριστήμενη ἐξ αὐτῆς· ἀλλὰ γνωρίζουσα τὸ ἀνωφελὲς τῶν ἀντιρήσεων, ἄς τυχόν ἤθελε προβάλλει, ἐαίωπησε.

Καὶ ἡ προσποίησις ὅμως αὐτὴ εἰς οὐδὲν ὠφέλει, διότι ἐκείνος τὴν ἐμάντευε πάντοτε, ἐγέλα δὲ ἀπλῶς, διότι κατάρθωσε νὰ ταράξῃ τοὺς κύκλους τῆς γυναικὸς του. Μὴ ἔχων δὲ τὴν ἀναγκαίαν ἀνατροπὴν, ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν ἐκ τῶν μικρῶν τούτων θριαμβῶν χαρὰν, δυσπρόσπει μετὰ τὴν Δινόραν.

ΚΑ

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἑσπέρας, ἡ φιλαυτία τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ὑπέστη δεινὴν δοκιμασίαν. Ἐκλέγουσα τὴν Διέππην, εἶχεν ὀδηγηθῆ ὑπὸ δύο ὄλων διαφορῶν αἰσθημάτων, ἅτινα συνεφύοντο παραδόξως ἐν τῇ ψυχῇ τῆς.

Ἦθελε πρῶτον νὰ πολεμήσῃ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν στρατοπέδῳ τὴν κυρίαν Βρετέλ, τὴν κυρίαν Ἀγκλοᾶ καὶ τὴν Ρόζαν, κατασυντρίβουσα αὐτὰς ὑπὸ τὴν χλιδὴν καὶ τὸν πλοῦτόν τῆς. Εἶτα διετῆρε ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀκατάβλητον τινα ἐλπίδα: νὰ γονεύσῃ τὸν Ρέγιερ.

Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἀνθρωπος οὗτος διέφευγεν αὐτὴν εἶχε λάβει ἐπικινδύνους διαστάσεις ἐν τῇ παραποιήσῃ ἐκείνῃ μικρῇ κεφαλῇ· δὲν ἤθελε διὰ τινῶν μέσων, ἀλλὰ ἐφανταζέτο ὅτι ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τέλους θὰ ἤκουε τὸν ὄρατον ἐκείνον ἀνυπότακτον νέον νὰ τῇ λέγῃ: Σὰς ἀγαπᾷ!

Τὸν ἠγάπα λοιπὸν! Ἴσως εἰς τὸ βάθος τοῦ παραδόξου τούτου ὄντος ὁ πόθος τοῦ ἔρωτος ἤτο ἐπίσης ὡς ὁ τῆς φιλαυτίας ἰσχυρός; Ἐξ ἄλλου, βεβαίως εἶνε ὅτι ἂν ὁ Ρέγιερ, ἐξ ἀδυναμίας, δὲν ἀνθίστατο εἰς τὰς ἀπαιτήσεις, ὡς ἦτο ἀντικείμενον, θὰ τὸν ἀπέδιωκε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας διὰ τὴν ἀπλὴν εὐχαριστήσιν τῆς προορηθείσης φιλαυτίας.

Ἐνὸς δὲν ἐκράτει αὐτὸν μετὰ τῶν χειρῶν τῆς, ἐνόσῳ δὲν προσήλου τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις κατ' οὐδένα λόγον ἠθέλησεν αὐτὴν, θὰ ἔμενε τεταπεινωμένη καὶ ἥττημένη.

Ὅπως αἱ στρουθοκάμηλοι, αἵτινες κρύπτουσι τὴν κεφαλὴν νομίζουσαι οὕτως ὅτι δὲν παρατηροῦνται διότι αὐταὶ δὲν βλέπουσιν, ἡ Δινόρα μόνον τοῦτο ἀναλογίσθη. Ἀλλ' ὅτε εἶδεν ἐρχομένους εἰς συνάντησίν τῆς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Βρετέλ, τὸν Ἐδμόνδον μετὰ τῆς γυναικὸς του καὶ τὴν φοβεράν κυρίαν Ἀγκλοᾶ, ἐνόησεν ὅτι εἶχε μέγαν ὑπερηφάνειον τὰς δυνάμεις τῆς. Τὴν μέτρα ἤθελε λάβει ἀπάναντι τῆς ἐχθρικῆς ταύτης φαλάγγος, ἧτις προβαίνεν ἐν στρατιωτικῇ τάξει:

— Μετὰ τὴν κυρίαν Δυβάλ, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βρετέλ. Καλὴ συνάντησις!

Πρὶν δὲ ἡ Δινόρα προφάσῃ νὰ ἐκστομίσῃ λέξιν, ἔπρεπε πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἐθλίψῃ φιλικῶς τὰς χεῖρας τῶν δύο συζύγων.

— Διατί δὲν ἤλλαξες εἰς τὸν γάμον μου; εἶπεν. Ἀ! δὲν θὰ σὰς τὸ συγχωρήσω ποτέ! Καὶ κατακίεσαι εἰς τὴν Διέππην; Γνωρίζετε τὴν γυναικᾶ μου;

— Ὅλιγον, ἀπήντησε μετὰ ψυχρῆς ἡτῆς ὁ κ. Βρετέλ.

Ὁ Δυβάλ, ὅστις ἀπέχετο μιλίαν ἕνα ἀπὸ τῆς ἀληθείας, ἤρξατο ἀμνησθῶν. Ἐθῆκε δὲ τέρας εἰς τὸ ἐπιστόδιον, προσκαλόν τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Βρετέλ ὡς ἰσογυματίσους. παρ' αὐτῶν τὴν προσεχῆ κυριακὴν.

Ὅσοι τῷ ἠρνήθησαν εὐγενῶς, αὐτῆς ἐπέμεινε καὶ βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτάξῃ ὅ,τι ἤθελε:

— Ἀ! εἶπε, ἔστω διατί ἀρνεῖσθε; διότι ἡ πρόσκλησις γίνεται ἐκ τοῦ πρῶτου χεῖρου. Λοιπὸν, θὰ ἐθώμεν νὰ σὰς ἐπασκεφθῶμεν ἡ Δινόρα. Καὶ δὲν θὰ ἔχετε πλέον τί νὰ εἰπῆτε.

Μετ' ἱκανὴν πᾶσότητα ἀρνήσεων ἔχωρῖσθησαν.

Ἡ Δινόρα ἐβδελύετο ἐπὶ τοῦ βραχέονος τοῦ συζύγου τῆς, ἀκαμπτῶς ὡς πάσῃ καὶ μετ' ὀλίγης τῆς ἀκομψίας, ἦν ἦτο ἱκανὴ νὰ ἐπιτάξῃ.

— Σὰς εἶχε εἶπει, παρετήρησε μετὰ μακρῶν σιωπῆς, ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βρετέλ δὲν εἶχον ἄλλοτε φερθῆ κατὰ μαζὴν

μου δεν ήλπιζα ποτέ ότι μόλις θα τους εδίδαξατε.

Ο Δουβάλ έστη κεινήως και τόσον εκπληκμένως δι' ό,τι ήκουε, ώστε δεν επιστήσε τα ίδια όσα του.

— Πώς, με διδάσκεις τώρα; Δεν σου άρσεί να είμαι φιλόσοφος πρὸς αρχαίους μου φίλους και ανθρώπους, πᾶν όποίων έχω πάντοτε την ανάγκην; Διότι ό κ. Βρετέλ έχει χρήματα και ή κυρία Άγκισσα δεν επέκλεσε ακόμη όλα τα οικόπεδά της — χωρίς να αναφέρω και τον διαγρόνον, του όποιου ή συνάρμοή μου είχε επωφελεσάτη, διότι με συνουβούλευσε πάσας φορές σχεδόν δωρεάν.

— Σας λέγω ότι δεν εφέρθηκαν καλά μαζή μου, επανέλαβεν ή Δινώρα, ήτις ούδένά πλέον εσπούμεν να συντριψή, άλλ' ήτις ήτο μεγάλης δυσχερστημένη.

— Μου φαίνεται, ότι μάλλον δεά σε ήμπορεί να λεχθή αυτό. — εἶπεν ή Δουβάλ, όστις έλεγε την αλήθειαν, χωρίς να τὸ ήξώρη. Έλα, Δινώρα, μη σου κακοφαίνεται, αλλά μεταξύ μας σου λέγω ότι ό χαρακτήρ σου δεν εἶνε διόλου συμβιαστικός! Αυτό, έννοεἶς, ότι μου εἶνε αδιάφορον, διότι, απεφάσισα να μη προσέχω διόλου. Αλλά σε αγαπῶ και ήθελα να διορθώθης. Δεν θά με πείσης δε ποτέ ότι οι Βρετέλ δεν εἶνε όπως πρέπει άνθρωποι!

— Ας επιστρέψωμεν, εἶπεν ή Δινώρα αποπνιγμένη.

— Δεν άντιτείνω, απεκρίθη ό Δουβάλ. Έβαρέθηκα να κοιμώμαι τα χαράγματα! Αν θέλεις μάλιστα να μ' ακούσης, τώρα που ελαθε εδῶ να κοιμώμεθα εἰς τὰς έννεα. Άφελει πολύ εἰς την υγιάν και αύριον θά πάμε να επισκεφθώμεν την κυρίαν Βρετέλ.

Την επομένη ή Δινώρα επασγεν εκ κεφαλαλγίας. Ο σύζυγος, όστις άνεμένεν ως άρκευτον την αδιαθεσίαν ταύτην, ούδόλως συνεκινήθη και την δευτέραν μετά μεσημβρίαν άφικετο εἰς την έπαυλιν του Βρετέλ χωρίς να εἶπὴ λέξιν εἰς την σύζυγόν του.

Τι να άντιτάξῃ τις εναντίον τῆς φαιδρας φυσιογνωμίας ανθρώπου, ὃν δεν άντιπαθεί, και όστις ρίπτεται με πόδας και με χείρας εἰς τὰς γενναίφρονας άγκαλάς αὐτοῦ.

Ο Δουβάλ διηγῆθη τὰ του γάμου του, όπως αὐτός συνείθεε να διηγῆται, και ούδόλως απέκρυψε τὰ ελαττώματα τῆς Δινώρας, περι ὃν άλλως ώμίλει διά τρέπου μετέχοντος τῆς αγαπῆς. Ἄν συνήθως τρέφομεν πρὸς ζῶον ἐπιδειξίως ή εκείνης, ἄν αἰσθανόμεθα πρὸς μαρμόδρεπτον παιδίον, του όποιου αἱ ιδιοτροπίαι φαιδρύνουσι χωρίς να άνησυχώσιν.

Εἶπεν εἴτα ότι ή νεαρά σύζυγός του εδοκίμασε να άντιστῆ κατ' αρχάς ἐπὶ τινων ζητημάτων, αλλά ταχέως κατήσχυσε τῆς ἐπιμονῆς αὐτῆς.

Η κυρία Βρετέλ τὸν παρετήρει μετά διατάγμου και ό κ. Βρετέλ τὸν απεθαύμαζε μετ' οἰκτου. Ο Δουβάλ, όστις δεν ήτο διόλου άνόητος, έννοησε τὰ αἰσθηματα, ὃν ενεπνεόντο οι δύο οἰκοδεσπόται.

— Στοιχηματί ότι με πέρνετε διά βλακα, εἶπε.

— Ο! ανεφάνησαν άμφότεροι οι σύζυγοι μετ' όμοιομόρφου κινήματος, εκπράζοντος πόσον άπειχον τοιαύτης άγενοῦς ιδέας.

— Εἶμαι βέβαιος, σας προδίδουν αἱ φυσιογνωμιαί σας. Ε! άπαυσθε λοιπόν. Γνωρίζω τὰ ελαττώματα τῆς Δινώρας εἶνε λαίμαργος, απειθής, ιδιότροπος, ματαιόφρων, δεν έχει κλήν καρδιαν και κατά βάθος εἶνε εγωίστρια. Αλλά ό,τι συνηγορεἶ ὑπὲρ αὐτῆς εἶνε ή τιμιότης τῆς, δεν εἶνε φιλάρεσκος ή Δινώρα μου, ὃχι και εἶνε πολύ δύσκολον να εὕρη κανείς τώρα τέτοια γυναίκα! Θα μου εἰπῆτε ότι αγαπῶ τους στολισμούς; Ένωσε τῆς ήλικίας τῆς. Αλλά οι άνδρες εἶνε ός να μη ὑπάρχουν δι' αὐτήν! Εγῶ, εἶμαι σύζυγός τῆς και ἐν τούτοις και μαζή μου εἶνε ακόμη σεμνή και ἀφελής, όπως τὰς πρώτας ήμέρας του γάμου μας. Και τὸ παραδειγμα αὐτὸ έννοεἶτε ότι δεν εἶνε κοινόν.

Πεποιθήσεις τινες ἐπιβάλλουσι τὸν σεβασμόν. Και θά ήτο ἐγκλημα να κλονισῃ τις αὐτάς; διότι τί θέλει ὑποκατάστησει εἰς την θέσιν των; Με ποῖον δικαίωμα θά συντριψῃ την εὐτυχίαν ενός ανθρώπου; Άλλως ή ζῶη και ό χρόνος βεβαίως θά μετέπειθον και θά ἀπεγοήτευον βραδύτερον τὸν εργολάβον, και ἐάν δεν ἀπεγοήτευετο δε, δεν θά ήτο διά τούτο εὐτυχέστερος; Τούτο σκεφθέντες οι σύζυγοι Βρετέλ εἰσώπησαν.

— Η Δινώρα θά σας εκαιε καμμία άνοησία, εἰρηκοιούθησε. Τὸ έννοησά από τὸν τρόπον, κατὰ τὸν όποιον συνητήθητε. Δεν πταίει όμως αὐτή τόσον, όσον οι γονεῖς τῆς, οι όποιοι την ανέθρεψαν κακίστα. Αλλά μαζή μου θά αλλάξῃ.

Λέγων ταῦτα απειχρίστεισεν άμέσως τοῦς δύο σύζυγους και ανεχώρησε, χωρίς να δώσῃ αὐτοῖς καν τὸν καιρόν να άποκριθῶσι.

— Τι πρέπει να κάμωμεν; εἶπεν ή κυρία Βρετέλ, αμα κλεισθείσας τῆς θύρας. Εἶνε πολύ σκληρόν να ὑποφέρωμεν την παρουσίαν αὐτῆς τῆς αουχαμένης και εἰς άλλου πᾶς να εξαγάγωμεν από την άπατην αὐτὸν τὸν πτωχὸν άνδρα τῆς; Θα εδειχάμεν ότι εἰμεθα κακντρέχες άνθρωποι, και δεν θά ήμεθα πραγματικῶς;

— Ο κ. Βρετέλ εκέκθη βαθέως ἐπὶ τινας στιγμάς.

— Η κατάσταση εἶνε σοβαριότερα παρ' όσον φαίνεται, εἶπεν ἐπὶ τέλους, εἶνε βέβαιον ότι με την ιδέαν, την όποιαν έχει ό Δουβάλ διά την σύζυγόν του, εἶνε αδύνατον να μη του συμβῶν ἄργά ή γρήγορα, πολλά δυσάρεστα. Αλλά δεν ελαθε φίλοι του, μόλις τὸν γνωρίζωμεν τὸ ἐπαγγελμα του δὸν Κισσῶτον δεν μετ' ὤφελησε πολύ, όταν εἶχομεν να κάμωμεν με τὸν Δινῶν, και ἐν τούτοις εκείνον εἶχομεν καθήκον να τὸν διαφωτίσωμεν. Εγῶ εἶμαι τῆς ιδέας να ἀφήσωμεν τὸν ανδρόγυον Δουβάλ να ζεμπερδῶσῃ μόνον και δια να ἀποφύγωμεν δυσάρεστους εἰρηγήσεις, εἰάν μετ' φέρῃ την γυναίκα του, να την ὑποδεχθώμεν φύγας, ός να την γνωρίζωμεν απλῶς. Πιστεύσατέ με, δε ότι αν

αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς κομφιδίας αντίκηται εἰς τὰ ένστικτα τῆς εὐθύτητός μας, θά δυσχερστησῃ περισσότερον από ήμας εκείνην, την όποιαν τῶσφ ὀρθῶς αποκαλεἴτε αουχαμένην!

— Οτε ή Δινώρα εμαθεν ότι θά συνουδενον άμετακλήτως τὸν σύζυγόν τῆς ἐν τῇ προσεχῆ πρὸς την κυρίαν Βρετέλ επισκέψει του, εἰσπρόσθη εἰς αλήθη άγανακτισήν, ὃς ή εἶγε νυμφεσθῆ, ήτο ή πρώτη φορά, καθ' ἣν εἰδεικνύετο τόσον απείριστος και άπεκαλόπτετο μετὰ τοςαύτης εἰλικρινείας.

— Δεν θά πάω, εἶπεν, ὃχι, διν θά πάω! Ἐπὶ τέλους, δεν ζῶμε εἰς την Τουρκίαν, ζῶμε εἰς την Γαλλίαν και δεν ήμποροῦν μετ' αναγκάσων να κάμω, τι δεν θέλω. Δεν θά πάω, δεν θέλω!

Ο Δουβάλ την παρετήρησε προσεκτικῶς και τὸ φαιδρὸν πρόσωπόν του ελαβεν εκφρασιν, ἣν οι αρχιεργάται του εγνωρίζον καλλίστα, αλλά την όποιαν ή σύζυγός του ούδέποτε εἶχεν ιδεῖ.

— Πέ το ακόμη μία φορά! εἶπε χωρίς να ὤψωσῃ την φωνήν, σριγγῶν δε μόνον ολίγον τοῦς ὀδόντας.

Τὸν παρετήρησε και κατελήθη ὑπὸ φόβου.

— Πέ μου λοιπόν ότι δεν θέλεις να κάμῃς εκείνο, τὸ όποιον εγῶ εἶπα ότι θέλω. Ε! δεν ἀποκρίνεσαι; Θα σου ήρσκει να με σύρῃς από την μύτην; Εραντάσθης ότι θά διευθύνῃς τὸν σύζυγόν σου κατὰ την ἀρεσκίαν σου και αν άνθίστατό, θά αρχίσεις μαζή του τα μαλλώματα! Ἐραία διασκέδεις, αλήθεια!

Γήσως τοῦς ὄμους, οὐχί όμως κατὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν εξετέλει τὸ κίνημα τούτο ό Μυριέ.

Η Δινώρα, έντρομος, άλλ' ακατάβλητος, με τοῦς ὀφθαλμούς εξηγριμμένους, τὸν παρετήρησε μετ' εκπλήξιας. Οὗτως εἰπένεσεν ἐπ' αὐτῆς τὸ διαυγὲς βλέμμα του, ὃπερ αἰφνης εἶγε γοῖνε οἰζύατον.

— Δεν θέλεις! Και δεν θά πάς! Τοῦς εκαιεσ λοιπόν τὸσαι άνοησίαις αὐτῶν τῶν ανθρώπων, ὡστε δεν τολμᾷ να επανέλθῃ εἰς τὸ σπῆτι των;

— Η Δινώρα ανεστειλε κίνημα άγανακτισεως, ὃπερ ὄμως δεν διέφυγε τὸν σύζυγόν τῆς.

— Τι εἶνε αὐτός ό κόσμος! εἰρηκοιούθησε μετὰ τινος πικρίας. Εἶσαι πλούσιος, έχεις την θέσιν σου, εἰμπορεἶς να κάμῃς γάμον, ὃ όποιος θά σε ὤφελῃσῃ και ὑπὸ ήθικην και ὑπὸ ὀλικῆν έσοπην, άντι τούτου πέρνεἶς δια τὰ μαῦρα τῆς μάτιας, μίαν κόρην, ή όποια δεν έχει τίποτε. Την φορτώνεις από δῶρα, από περιποιήσεις, τῆς διδεις σπῆτι, ὑπηρετας, άμαζάν, και εἰπατα, μετ' ἔντος μόλις, ή αθλία αὐτή σου κάμει σκηνάς, αδικαιολογήτους και απρεπεστατάς. Και μη τὴν πλησιαζῃς, διότι εἶνε ικανή και να σε δαγκασῃ!

— Η Δινώρα ήτο πελιδνῆ ἐκ οφίκης. Χωρίς να εἰπῇ λέξιν, διά του άντιστρόφου τῆς χείρας τῆς, κατέρριψε κατὰ γῆς πάν ὃ, τι εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς αἰθούσης, παρετήρει δε εἴτα μετὰ τινος κακντρέχους, εὐαρεσκείας τὰ θραυσθέντα άντικείμενα διασπαρμένα χαμαί.

— Α! εἶσαι πῶχουμε; εἶπεν ό εργολάβος.

Τὸ αἶμα ανέβη εἰς την κεφαλὴν του, εἰνετο δε καταπόφυρος.

— Κακομοίρα, θά σε τελείωνα εἰς μίαν στιγμήν, αν ήθελα....

Έλαβε την χερά τῆς και την εσφιγγεν ισχυρῶς μεταξύ τῶν δύο δακτύλων του.

Αὐτή εἰβέλαεν οἰζύατην κραυγήν.

— Ζῶον! εἶπε γελῶν, δια να ἰδῆς μόνον σου τὸ έκαμα! μη επαναλάβῃς ὄμως πλέον τὰ ίδια, ακούεις; Εἶμαι υἱός τέκτονος, και εἰς τὸν τόπον μας, όταν αἱ γυναίκες εἶνε πολύ κακαί, οι άνδρες αρχίζουν και τὸ ζύλον. Μέχρι τούδε μόνον αὐτὸ τὸ μέσον εφευρέθη δια να τας επιβληθῇ σιωπή. Τὸ ήξέωρα ότι αὐτὸ δεν γίνεται εἰς τὸν ὕψηλόν κόσμον, άλλ' εγῶ δεν άνήκω εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Εγῶ εἶμαι ό Λουδοβίκος Δουβάλ, εργολάβος! Και ή γυναίκα μου πρέπει να βαδίσῃ εἰς! Ἐνόησες;

— Η Δινώρα εφυγε δρομαίως πρὸς τὸ δωμάτιόν τῆς, ενεκλείσθη ἐν αὐτῷ και ήρνήθη να παρουσιασθῇ εἰς τὸ γεῦμα.

— Η αποχώρησις αὐτῆ οἰζύατος συνεκίνησε τὸν Δουβάλ. Αλλά βλέπων την θαλαμηπόλιν διερχομένην μετὰ πινακίου ζωμου, τὴν εσταμάτησεν.

— Η κυρία δεν πρέπει να πάρῃ τίποτε, εἶπεν. Ο ἰατρός παρήγγειλεν ότι αμα αισθανθῇ τὸν εαυτόν τῆς ασθενῆ, πρέπει να ακολουθήσῃ αὐστηροτάτην δίαιταν. Εἰπέτε τῆς ότι τῆς τὸ ὑπενουμιά εγῶ.

— Δια να φθάσῃ τις εἰς τὰ δωμάτια τῆς κυρίας, έπρεπε να διέλθῃ δια τῆς εστιατορίου. Ο Δουβάλ εγκατέστη λοιπόν ἐν τῷ κοιλωματι παραθύρου τινός αὐτῆς μετὰ τῆς καπνοσύριγγός του και παρέμεινε φρουρῶν ήσύγως ἐν τῇ θέσει ταύτη καθ' ὃλην την εσπέραν. Περὶ την δεκάτην εἰσῆλθεν. Η Δινώρα, κατακελιμένη, προσεποιεἶτο την κοιμωμένην. Αὐτός, εἰς ἑτέρου, οἰζύατος προσέσχεν εἰς αὐτήν και εκοιμήθη, αμα ός τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ ήσύχασαν.

Την επομένη ή κυρία Δουβάλ ήγέρθη ὡς συνήθως, και ό σύζυγός τῆς οἰζεν εἶπε περὶ τῶν συμβάντων τῆς προτεραίας.

— Εἶσαι ετοιμη; την ήρώτησε κατὰ τὰς δύο. Πηγαίνομεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς κυρίας Βρετέλ.

— Διέταξε να τῇ φέρωσι τὸ ἀλεξήλιόν τῆς και τὸν πῖλόν τῆς, ό εργολάβος τῇ προσήνεγκε τὸν βραχίονα και άφικετο εἰς την έπαυλιν τῶν πρῶν κηδεμόνων τῆς Δινώρας.

— Η αγαθή κυρία Βρετέλ, βλέπουσα την παλαιάν αὐτῆς φίλην, συνεκινήθη: άλλ' εἶχεν ὀρκισθῆ να μείνῃ ἀπαθής, και εκράτησε τὸν λόγον τῆς.

— Η επισκέψις ὑπῆρξε βραχυσια και οἰζύατος οικεία, μετ' ὄλας τὰς προσπάθειαις και την εὐθυμίαν του Δουβάλ. Αντηλλάγησαν ἐν τούτοις εκατέρωθεν ὑποσχέσεις περὶ νέας συναντήσεως, εἰρωσθησαν δε μετ' ἀπειρητόντων άνακουφίσεως.

— Ἐν τούτοις αἱ απαραίτητοι τῆς ζωῆς προσπελάσεις συνεκράσαν τὰς δυσχερείαις τῆς πρώτης αὐτῆς συναντήσεως.

— Η κυρία Βρετέλ, άγνοουσα την μεταξύ του Δουβάλ και τῆς Δινώρας σκηνην, ήσθάνθη εἶδος οἰκτου, δια την κατασυντριβείσαν ὑπερφάνειαν τῆς τιμωρηθείσας ταύτης γυναίκος.

— Μεταμελεἴται ίσως, ανελογίζετο ή εξαίρετος γυνή, και δεν θά τολμήσῃ να μου τὸ εἰπῇ ποτέ.

— Δεν μεταμελεἴται, άντειπεν ήμέραν τινὰ ό κ. Βρετέλ, ένώπιον του όποιου εἰσέφαξε την ιδέαν ταύτην. Έταπεινώθη, άλλὰ δεν διορθώθη. Δεν θά διορθώθῃ ποτέ οὔτε τώρα, οὔτε ποτέ. Παρετήρησα τοῦς ὀφθαλμούς τῆς όταν σας παρατηρῆσας μετὰ, πτωχῇ μου φίλη.

— Η κυρία Βρετέλ εστέναζε και απεφάσισε να μη λάβῃ πλέον ὑπ' ὄψη τὸ ζήτημα τούτο.

ΚΕ.

— Οσον άλλοτε ή Δινώρα πολύ ολίγην ἐπιθυμίαν εἶχε να ἴδῃ την μητέρα τῆς ἀφικνουμένην, τόσον τώρα έπείγετο να εἶχῃ πλησίον αὐτῆς την φυσικην ταύτην συμβουλον ἐν ταις οικιακαῖς άτυχιαῖς τῆς. Οὕτως ή κυρία Γερβοσ και αὐτοί οι μικροί αδελφοί εγένοντο δεκτοί μετὰ διαχύσεων, αἰτίνες τοῦς εἰσπληξαν μεγαλῶς.

Μόλις αἱ δύο γυναίκες απέμειναν μόναι, ή Δινώρα εσπευσε να εκτυλίξῃ τὸ κομβολόγιον τῶν δυσυχματων τῆς. Λαμβάνουσα δ' άφορμὴν ἐκ προηγουμένων τινων σκηνῶν μεταξύ του πατρός και τῆς μητρός τῆς, ήλιπε να εὕρη πᾶσαν δυνατην συμπάθειαν παρὰ γυναίκα, ήτις εἶχε πάντοτε κεντρῆ εἰς τὸν σύζυγόν τῆς.

— Αλλ' ή κυρία Γερβοσ παρεστήσεν εἰς την κόρην τῆς, ότι εκαστος έχει ἴδια μέτρα και σταθμά δι' εαυτόν και ἕτερα δια τοῦς άλλους. Αν ήναγκαζέτο αὐτὴ να μεταχειρίζεται τὸν πτωχὸν Γερβοσ, εκατοντάκις τῆς ήμέρας, ός εἰλωται, εἶχε τοῦς λόγους τῆς. Να μετέλθῃ ὄμως την αὐτήν διαγωγὴν ή Δινώρα ἀπέναντι του Λουδοβίκου ήτο αδύνατον, απέδειξεν δε αὐτῇ τούτο δι' αδιαμφισβητήτων ἐπιχειρημάτων.

— Εἰς πτωχὴν οἰκογένειαν, εἶπεν, ὃπου κανείς από τοῦς σύζυγους δεν συνεισέφερε τίποτε, ή σύζυγος πρέπει να ενεργῇ τοιουτοτρόπως, ὡστε ό άνδρας να εργαζῆται ὡσφ τὸ δυνατόν περισσότερο και κερδίξῃ πολλά χρήματα. Εἰάν άντιτείνῃ, κατορθώνεις ἐπὶ τέλους να τὸν κάμῃς να ὑπακούσῃ, ὃς ἔνός δια τῆς πειθούς, και ὃς ἑτέρου με τοῦς καυγάδες, τοῦς όποιους οι άνδρες απεχθάνονται και φοβούνται συγχοῦς.

— Ο Δουβάλ μετέβαινε λοιπόν εἰς την λέσχη, και ό Μυριέ, εἰς την Διέππην, ἀφου εἶχε προνοήσει περὶ τῆς διαθέσεως τῶν εσπερῶν του σύζυγου, προσεπάθει τώρα να εὕρη τρόπον πρὸς διαθέσιν και τῶν τῆς σύζυγου.

— Απεπειράθη να την ὀδηγήσῃ εἰς την αἰθουσαν του ξενοδοχείου, ὃπου καθ' εκάστην εσπέραν αουχάγοντο πάντες οι ἐν αὐτῷ διαμένοντες ξένοι. Τούτο ὄμως ἤδυνάτο να γίνῃ ή τῇ συμμετοχῇ και τῆς κυρίας Γερβοσ, περιπτώσις, ήτις θά ἀφῆρη από τῶν μικρῶν τούτων διασκέδασων τὸ ήμισυ τῆς τέρψεως των. Ἐν τούτοις και τούτο προφανῶς ήτο προκρίτωτερον ἀπὸ τὸ τίποτε.

Εἰς τὴν συνέχισιν.

— Πάντα ταῦτα ήσαν ὀρθότατα. Αλλ' ό χαρακτήρ τῆς Δινώρας ήτο ἐξ εκείνων, οἱ τινες έννοοῦσι να εἰχωσι μόνον τὰ ὤφελήματα, να μη κάμωσι δε οἰζυμίαν παραχώρησιν, πράγμα δυσκολώτατον.

— Μετὰ την άφίξιν τῆς κυρίας Γερβοσ, ό Δουβάλ εἶχεν επιστρέφει εἰς Παρίσιους, επανερχόμενος εκείθεν την εσπέραν εκάστου σαββάτου. Η Δινώρα κατ' αρχάς τὸν ὑπεδέχετο κακίστα, εἴτα ὄμως ή φαιδρότης του εργολάβου, πληροσσε δλόκληρον την οἰκίαν, συμπάρεισε κατ' αὐτήν και την καθίστα καλὴν και φιλόφροναν μέχρι τῆς ὄρας τῆς αναχωρήσεώς του.

— Η πολιτικὴ αὐτῆ δεν ήτο άμεμπτος, άλλ' ἐπῆλθε τις, όστις ήλλάξε την ὄψιν πάντων πούτων.

— Ο από μηχανῆς οὗτος θεός ήτό ό Μυριέ. Ηλθε δια να επισκευάσῃ τοῦς λουτρῶνας, τοῦς όποιους εἶχε κατασκευάσει περὶσσι και ζμεινεν ὄπως ερωτεύσῃ την Δινώραν. Εἶχε πάντοτε την ιδέαν ότι έπρεπε να δοκιμάσῃ τὸ εὐχυμον τούτο εδεσμά, ένόμιζε δε ότι ή στιγμή ήτο εὐνοική ὄπως παρακαθίσῃ εἰς την τραπέζαν. Τὸ παρελθὸν ἔτος δεν εἶχε παρέλθει άνευ κέρδους δι' αὐτόν εἰσκατορθῶσι να αναλάβῃ, τῇ μεσολαβήσει του εργολάβου, την κατασκευὴν ἰδιαιτέρου τινός μεγαρου και ενός άλλου μικροτέρου οἰκηματός. Η άμοιβή θά ήτο σπουδαία, διότι οι δύο συνεννοοῦντο καλλίστα μεταξύ αὐτῶν, μόναι δε οι κληρονόμοι τῶν ιδιοκτητῶν θά εἰρημνιούτο ἐκ τῆς κατασκευῆς. Οὗτοι θά εἰσπλησσοντο ίσως, μετὰ εἰκοδι πέντε ή τριακόντα ἔτη, βλέποντες ότι ήσαν ήναγκασμένοι να προβάσιν εἰς σπουδαίαις ἐπισκευαῖς — άλλ' ἐντός διαστήματος εἰκοσι πέντε ἔτων συμβαίνουσι τόσα πράγματα!

— Οὕτως οι δύο άνδρες ήσαν στένωσ συνδεσμένοι, εὐρίσκοντο πάντοτε μαζή δια τὰς ὑποθέσεις των κατ' αρχάς, εἴτα δε και δια τὰς διασκέδασεις των.

— Ο Μυριέ εἶχεν εἰσαγάγει τὸν Δουβάλ εἰς την λέσχην του. Τί φυσικώτερον κατὰ την άπουσίαν τῆς Δινώρας, Δεν έπρεπε κάπου να διερχῆται τὰς εσπέρας του;

— Ο Δουβάλ μετέβαινε λοιπόν εἰς την λέσχη, και ό Μυριέ, εἰς την Διέππην, ἀφου εἶχε προνοήσει περὶ τῆς διαθέσεως τῶν εσπερῶν του σύζυγου, προσεπάθει τώρα να εὕρη τρόπον πρὸς διαθέσιν και τῶν τῆς σύζυγου.

— Απεπειράθη να την ὀδηγήσῃ εἰς την αἰθουσαν του ξενοδοχείου, ὃπου καθ' εκάστην εσπέραν αουχάγοντο πάντες οι ἐν αὐτῷ διαμένοντες ξένοι. Τούτο ὄμως ἤδυνάτο να γίνῃ ή τῇ συμμετοχῇ και τῆς κυρίας Γερβοσ, περιπτώσις, ήτις θά ἀφῆρη από τῶν μικρῶν τούτων διασκέδασων τὸ ήμισυ τῆς τέρψεως των. Ἐν τούτοις και τούτο προφανῶς ήτο προκρίτωτερον ἀπὸ τὸ τίποτε.

ΑΘΗΝΑΙΚΑ

Η κοινωνική των Αθηνών Ισοπέδωσις κατά την 25. Απριλίου 1821.

Όπως εις τὰς πλείστας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, οὕτω καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ Τούρκοι εἶχον ὑποπεύσαντες ὅτι κατὰ τετρακταίνας δὲν ἠδύνατο ὅμως ἀκριβῶς νὰ ἐνωσῶσι τὴν μὴ ὑποθέτοντες — καὶ δικαίως — ὅτι οἱ ταπεινοὶ, οἱ εὐπειθεῖς καὶ ἀσπλαγῆ δούλοι τῆς χθὲς, εἰς τοσοῦτον ἀφροσύνης ἠδύνατο περιέλθει, ὥστε νὰ ὀνειρευθῶσι τὴν πλήρη ἀπελευθέρωσιν καὶ ἀνεξαρτησίαν των.

Οὕτως, ἀκούσαντες τὰς παραχρῆς τῆς Πελοποννήσου καὶ τὰς ἐν τοῖς χωρίοις τῆς Ἀττικῆς ὑπόπτους συναθροίσεις, συνεδριάζουσιν, οἱ προκριτῆτεροι, αὐτῶν, εἰς τὸν γνωστὸν *Mesdresen*, καὶ ἀποφασίζουσιν ἐν στιγμῇ φόβου καὶ παραφορᾶς νὰ φονεύσωσι πάντας τοὺς ἄρνας τῶν Ἀθηνῶν ἄλλ' ἐνθ' ὁ Μουφτής ἀποφαίνεται νόμιμον τὴν σφαγὴν καὶ δίδει *φετῆρ*, ὁ ἐνάρετος Κασδῆς ἀνθίσταται καὶ δὲν δίδει *λάλι*· οἱ Τούρκοι κλονίζονται... Προσκυλοῦνται οἱ δημολόγοντες Ἀθηναῖοι, οἵτινες εὐθαρσῶς διαψεύδουσι τὰ διαδιδόμενα· ἐγγυώμενοι δὲ ὅτι οἱ *Ρωμιοὶ ὄπλα δὲν σηκώσαν*, παρέχουσιν ἑαυτοὺς *ὁμήρου* περὶ τῆς ἡσυχίας τῆς πόλεως καὶ τῆς εὐπειθείας καὶ πίστεως τῶν κατοικῶν.

Πῶς, δημολόγοντες Ἀθηναῖοι! δὲν εἰσθε σεῖς οἱ μεμνημένοι τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐπαναστάσεως; Δὲν εἰσθε σεῖς οἱ ἐν τοῖς ὑπαγείοις τῶν οἰκιστῶν σας ὄπλα καὶ πολεμφοδία ἔχοντες; δὲν εἰσθε σεῖς οἱ τὴν νύκτα τῆς 25 Μαρτίου, ἐπὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐλευσίης τοῦ ἐξ Ἰθρας ἀποστάτου μυστηριωδῶς συνεδριάσαντες, οἱ γράψαντες καὶ ἀποστείλαντες καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς ὅλα τὰ χωρία τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἐλθῶσιν ἐκπὸ δύο γέροντες τοῦ καθὲ χωρίου καὶ εἰπόντες νὰ εἶνε ὅλοι ἔτοιμοι καὶ νὰ συναθροισθῶσιν εἰς Μενιδιον.

Πῶς παρεδώκατε ἑαυτοὺς ὁμήρους καὶ ὠδηγήθητε τὴν 12 Ἀπριλίου εἰς τὸν ἱσρικὸν καὶ ζοφρον τῆς Ἀκροπόλεως Γουλιαν ὑπὸ τῶν ἐξηγριωμένων καὶ δικαίως Ὀθωμανῶν, παρασπράντων καὶ δσους καθ' ὄδον ἀπῆντησαν ἐπισήμως πῶς Ἀθηναίους;

Πῶς παρεδώκατε ἑαυτοὺς, ἐνθ' ἐγνωρίζατε καλάς ὅτι οἱ ἐπαναστάται θὰ εἰσβάλωσιν εἰς Ἀθήνας;

Ἄς ἀπαντήσῃ εἰς ταῦτα ἡ ἱστορία τῆς θαυματουργοῦσας φιλοπατρίας!

Οἱ Τούρκοι καθιέρξαντες σιδηροδρόμους τοὺς δημολόγοντας καὶ κρατήσαντες τινὰς τῶν προκριτοτέρων ἐφησυχάσαν· ὅτε τὴν πρωΐαν τῆς 25 Ἀπριλίου εἶδον 1200 ὄπλοφόρους ἐπερχομένους κατὰ τῆς πόλεως καὶ εἶτα εἰσβάλλοντες διὰ τῆς πόλεως Μπουμπουνίστρας τῆς παρὰ τὰ σημερινὰ Ἀνακτορα κειμένης. Πραλαβόντες καταφεύγουσιν ἐντρομοὶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου, πρὸς ἀσφάλειαν, ὑποπεύσαντες τὸ τοιαῦτον, εἶχον ἤδη μεταφέρει τὰς γυναῖκας

καὶ τὰ τέκνα των· ἀπὸ τῶν ἐπαλξῶν δὲ τοῦ φρουρίου γίνονται θραταὶ τοῦ παραδόξου ὄντος καὶ ἀπρόοπτου θαύματος, περὶ οὗ ἰδίως ὁ λόγος σήμερον.

Ὡς γνωστὸν, ἐν Ἀθήναις αἱ τέσσαρες κοινωνικαὶ τάξεις (τῶν ἀρχόντων, τῶν νοικοκυραίων, τῶν παζαριτῶν καὶ τῶν ἑωτάριδων) δὲν διεκρίνοντο μόνον διὰ τῶν ἐπαγγελμάτων καὶ τῶν προνομίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἐνδυμασιῶν. Ἰδίως δὲ ἡ πρώτη τάξις ἢ ἀρτερία καὶ καλλιὰ φέρουσα, διέφερε πολὺ τῶν δύο ἐπομένων, αἵτινες πάλιν διέφερον πολὺ τῆς τετάρτης, περὶ ὧν λεπτομερέστερον ἄλλοτε. Οἱ Τούρκοι ἀπὸ τῶν ἐπαλξῶν ἐφοβοὶ βλέποντες τοὺς ἐν τῇ πόλει κατ' ἀρχὰς ἐκπλήσσονται καὶ ἀπορούσι τίνες ἄρα γὰρ ἦσαν οἱ προσβαλόντες· μετ' ὀλίγον ὅμως προσεκτικῶς ἐπισκοπήσαντες καὶ διακρίναντες τοὺς γείτονας τῶν, τοὺς φίλους των, τοὺς κολληγούς των, ἐκρήγνυνται εἰς γέλωτα, καὶ ἀκούονται δι' ὅλης τῆς σειρᾶς τῶν ἐπαλξῶν ἐρωτήσεις πλήρεις ἀπορίας, ἀλλὰ καὶ εἰρωνείας καὶ διαχύσεως...

- Τί ἐπαθες, μπρὲ γείτονα;
- Τρελλάθηκας, κολληγᾶ;
- Μωρὲ, ἀπὸ τὸρα γινῆκατε *εἰδωλα*!

Καὶ ὄντως *τρέλλα* ἦτο ἡ ἐπαναστάσις· καὶ ὄντως ὡς μετμησιωμένοι τῶν Ἀπόκρων καὶ οἰνόφυλγες ἐφαίνοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Τούρκων αἱ ὑπὸ τῆς ἐλευθερίας μεθυσθέντες Ἕλληνες!

Πάντες ἦσαν ὁμοιομόρφως σχεδόν, εἶδος *φουσανέλλας ἐξεδυμένοι*.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας ἀνατείλασα, ἀνέμιξε τὰς κοινωνικὰς τάξεις, κατέρριψε τὰς προλήψεις, ἀφῆκε τὸ σταδῖον ἐλευθέρου εἰς τὴν ἀνδρείαν, εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὴν εὐφύιαν, καθιέρωσε τὴν ἰσότητά μεταξὺ τῶν τέκνων τῆς μιᾶς πατρίδος, καὶ ἐπήνεγκε τὴν *κοινωνικὴν τῶν Ἀθηνῶν ἰσοπέδωσιν*.

Δ. Γ. Κ.

ΒΟΛΟΣ Η ΒΟΛΟΣ

Βεβαίως ἡ συμπολίτευσις καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν ἠγωνισθῆσαν περὶ ὑπεροχῆς ἐν τῷ Βόλῳ τόσον, ὅσον τὸ Ο καὶ τὸ Ω ἐν τῇ γραφῇ τοῦ ὀνόματός του.

Καὶ κατὰ μὲν τοὺς ἀχρὶ τῆς γλώσσης τὰς κοινωνιστικὰς ιδέας ἐπεκτείνοντας ὅπως καὶ ἂν τὸν γράψῃς, τὸ ἴδιον λέξ· χάριν ὅμως τῶν ἐπιθυμούντων νὰ γράψωσιν αὐτὸν ὀρθῶς σημειοῦμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα.

Ὁ Βόλος πρέπει νὰ γράφηται με Ὁ· τοῦτο διισχυρίζομενος ὁ λόγιος Μητροπολίτης πρῶην Λαρίσης Δωρόθεος Σγολαρός ἐν τοῖς «Ἐργοῖς» αὐτοῦ (σελ. 207) παρατηρεῖ, ὅτι πρῶτερον ὀνομαζέτο καὶ ἐγράφετο *Γόλος* καὶ σήμερον δὲ οὕτω ὑπὸ τῶν χωρικῶν λέγεται. Καὶ ὄντως τοῦτο μαρτυρεῖται καὶ ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Καντα-

1. *Εἰδωλα* εἶπον ἔστε οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς σημερινούς· μακαρὰ δὲς...

κουζηνοῦ λέγοντος ἐν Τόμῳ Α'. σελίδι 473 (ἐκδ. Βόννης) «Θεσσαλονίκης δὲ ἐπιτροπεύων ἐν τῷ τότε ὑπαρχὸς ὁ Μονομάχος συνέσει τε ἀγαθὸς καὶ πράγμασις εἰδὼς χρῆσθαι, τὰ τε κατὰ τὰς στρατιᾶς ἐξησκημένος καὶ στρατηγεῖν ἱκανός, συνιδὼν καιρὸν εἶναι ἐπιθέσθαι Θετταλίᾳ, ὡς ἂν ὑπαγάγοι βασιλεῖ, στρατιᾶν ὅσην ἐνθὴν ἀθροίσας ἐκ Θεσσαλονίκης, ἐπέβαλεν εἰς αὐτὴν οὖσαν τεταραγμένην διὰ τὴν τοῦ δεσποζόντος τελευτήν» καὶ εἶλε τὴν πε **Γόλον** καὶ Καστρίν καὶ Λυκάστομον πολιήματα αὐτῆς κλ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Πολύτιμον βιβλίον παρεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν μελέτην καὶ ἐκτίμησιν πᾶν φίλων τῆς προόδου τὸ *επερὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἑλληνίδος νεολαίας* ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ φιλοπατρίδος λογιου *Χαρισίου Παππαμάρκου*, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Διδασκαλείου, ἐπιερούμενον τῇ χειμαζομένῃ Μακεδονίᾳ.

Τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον διήρηται εἰς τρεῖς σὰρα μέρη ἐν τῷ Α περιέχονται αἱ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκπαιδεύσεως κυριώταται δοξασίαι, ἐν τῷ Β' τὰ στοιχεῖα τῆς πολιτικῆς ἰσχύος, πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ὀφείων πρέπει νὰ ἐκπαιδεύωνται ἐν τοῖς σχολείοις οἱ Ἕλληνοπαῖδες (ἢ ἡ ὁματικὴ φάμη καὶ ἡ πολεμικὴ ἐμπειρία· β' ὁ ζῆλος πρὸς τὰ πατρίαν γ' ἡ συνείδησις τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος δ' ἡ εὐνομία κλπ.) ἐν τῷ Γ' τὰ περὶ τοῦ ἴδιου καὶ τοῦ δημοσίου πλούτου καὶ ἐν τῷ Δ' περιέχεται ἡ μακαρολαϊσῆς καὶ συμπληρωσις τῆς ἐπιστημονικῆς αἰτίας τοῦ περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς Ἑλληνίδος νεολαίας θέματα τούτου.

Ἐφοῦ ὁ συγγραφεὺς ἀπειρα ἐπιτήματα ἐπιστημονικώτατα ἐν τῷ ἐθνωφελῆ συγγραμμάτι αὐτοῦ ἀγαπήτους, τελευτήσαν ἀφίνοι ἐλευθέρων τοῦ αἰσθήματος αὐτοῦ τὴν διάχυσιν καταλήγων διὰ τῶν ἑξῆς:

«Πόσον βαθεῖα καὶ σεμνὰ εἶναι αἱ ἐκ τῆς πατρίου ἡμῶν χώρας ἐπιτημῆσι! Ἰδοὺ ἡ ἱερὰ γῆ, ὑπὸ τὴν ὀψείαν κρύπτονται τὰ ὄσα τῶν πατέρων ἡμῶν αὐτῆ εἶναι ἡ οἰκία, ἐν ἣ τὸ πρῶτον ἐλαβόμεν τὸ ζῆν· οὗτοι εἶναι οἱ ἰσῶσοι ἐκεῖνοι ἀνθρωποί, ὧν ἡ τρυφερά μέριμνα περιέβαλεν ἡμᾶς ἀμα γεννηθέντας· τοῦτο εἶναι τὸ δένδρον τὸ κατακλήσαν ἡμᾶς διὰ τοῦ ἀπαλοῦ αὐτοῦ φθόρου, τὸ ἀναψύζαν ἡμᾶς διὰ τῆς δροσερᾶς αὐτοῦ οἰκίας· ταῦτα εἶναι τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἔτερψαν ἡμᾶς ἐτι ἐν γαλακτῇ δυνας, διὰ τῶν μικρογλάφυρων αὐτῶν κινήσεων, διὰ τοῦ λιγυρῆθου ἀμακτος, διὰ τοῦ ἐπιχερίτου αὐτῶν σώματος· τὰ ἥδιστον κελάρυζοντα καὶ τὰ ἀπαλῶς κυλιόμενα βυακία ἐκεῖνα, τὰ ἡδυμελῆς ὑπερῶντα καὶ γλυκυθύμως μετὰ τῶν Ζεφύρων προσπαζάντα πολύφυλλα δένδρα ἐκεῖνα, αἱ γλαφυραὶ κορυφαὶ καὶ τὸ μαγαλοπρεπές καὶ σούκιον πέραν ἐκεῖ τῶν ὀρέων σῶμα, αἱ χλοᾶς ζουσαι καὶ εὐάνθεοι αὐταὶ κοιλάδες, αἱ-

τινες ἡμᾶς νῦν καθήδουνοι καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν καθήδουνοι· ὁ ναὸς οὗτος, εἰς δὲν ἡμεῖς νῦν πρὸς δοξολογίαν τοῦ ὑψίστου προσερχόμεθα, εἶναι ὁ ναὸς, εἰς δὲν καὶ οἱ ἡμέτεροι πατέρες ἐφοίτων ὅπως διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης, διὰ τῶν αὐτῶν τρόπων τὸν αὐτὸν θεόν, ἀπαράλλακτα ὅπως νῦν καὶ ἡμεῖς, δοξολογῶμεν· οὗτος εἶναι ὁ τόπος, ἐν ᾧ οἱ ἡμέτεροι πατέρες ἐν ἀμυθήτοις κακουχίαις καὶ στερήσεσιν ἐρρωμένως ἀντεπεξελθόντες κατὰ τῶν πολεμίων γενναίως κατέθραυσαν τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Πόσαι βανίδες τοῦ τιμωτάτου αἵματος τῶν πατέρων ἡμῶν δὲν ἔγραναν τὸ χῶμα τοῦτο! Πόσους ἀναστεναγμούς τῶν ἀγωνιζομένων πατέρων ἡμῶν δὲν ἤκουσαν τὰ δένδρα ταῦτα, δὲν ἤκουσαν οἱ βράχοι οὗτοι! Πόσαι φωναὶ ἀπελπισίας καὶ χαρᾶς δὲν διεχύθησαν εἰς τὸν αἰθέρα τοῦτον! Πόσοι παλμοὶ τῆς καρδίας αὐτῶν καὶ πόσα σχέδια δὲν συνελήφθησαν ὑπὸ τὸ δένδρον τοῦτο, παρὰ τὸν βράχον ἐκεῖνον, ἐν τῷ σπηλαιῷ ἐκεῖνῳ. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ βλέπωσι καὶ τὰ ἡμέτερα τέκνα, τὸν γλυκὺν τῆς Ἑλλάδος Ἥλιον μαγαλοπρεπῶς προβαλλόντα καὶ ἐκεῖ θὰ βλέπωσιν αὐτῶν δύοντα· εἰς τὸ αὐτὸ ἤμερον μέρος θὰ ἐρχωνται καὶ τὰ ἡμέτερα τέκνα, ἵνα ἀσπασθῶσι τὸν τάφον τῶν τεθνεώτων γονέων αὐτῶν, ἐνθα καὶ ἡμεῖς νῦν προσερχόμεθα ἀσπαζόμεθα αὐτοὺς· ἐν τῇ λύπῃ καὶ τῇ χαρᾷ, ἐν ταῖς εὐτυχίαις καὶ ταῖς δυστυχίαις τοῦ βίου αὐτῶν θὰ ἔχουσιν μάρτυρας καὶ παραστάτας τὸν αὐτὸν Ἥλιον, τοὺς αὐτοὺς ἀστέρας, οὓς καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν ὁ αὐτὸς αἰθὴρ θὰ δεχθῆ τοὺς ἀναστεναγμούς αὐτῶν, ἢ αὐτὴ γῆ θὰ δεχθῆ τὰ δάκρυα αὐτῶν, τὰ αὐτὰ ὄρη θὰ ἀντηχῶσιν ἐκ τῶν χαρμοσύνων φωνῶν, ἐκ τῶν νικητηρίων αὐτῶν ἀλαλαγμῶν, τὰ ὅποια συμπᾶθως καθ' ἅπαντα τὸν βίον καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πατέρας καὶ τοὺς προγόνους· ἡμῶν πάντοτε ἐνητέλιον· ὑπὲρ ταύτης τῆς χώρας ἐπολέμησαν οἱ ἡμέτεροι πατέρες, ὑπὲρ ταύτης θὰ πολεμήσωσι καὶ τὰ ἡμέτερα τέκνα ἀνδρωθέντα καὶ ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἔθεσι καὶ τοῖς σεμνοῖς τρόποις τῶν προπατόρων αὐτῶν ἐθισθέντα· ὑπὲρ ταύτης, τῆς ἄλλοτε κλεινοτάτης, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἂν ἡμεῖς οἱ νῦν ζῶντες σωφρονήσωμεν, καὶ αὐθὶς ἐνδόξου καὶ μεγάλως Ἑλλάδος.»

Ἰδοὺ τὰ βιβλία, ὧν ἔχει ἀνάγκη ἡ πανταχόθεν ἀπειλουμένη πατρίς ἡμῶν, ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἀξιοὶ πάσης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

Ἐν σελ. 268 κέξ. τοῦ 20οῦ τόμου τοῦ ἐν Βερολίῳ ἐκδιδομένου φιλολογικοῦ Περιοδικοῦ *Hermes* ἐπανεκδοῦς ὁ πολὺς Θ. Mommsen, ἦν ὁ παρ' ἡμῖν καθηγητῆς κ. Σ' Βάσης πρῶτος ἐξέδωκεν ἐπιγραφὴν ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι «*Ἐπιτάξις πρὸς Ὀρωπίους Γράμματα*», ἀποφαίνεται εὐνοικώτατα περὶ τῆς ἐργασίας τοῦ κ. Βάσης λέγων αὐταῖς λέξεσιν. «Ὁ κ. Βάσης ἀποκατέστησε τὸ κείμενον ἀσφαλές, προσέθηκε δὲ σημειώσεις πανταχοῦ συνειτάς, πολλὰς δὲ καὶ ἐξαιρετικούς.» Περὶ δὲ τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Βάσης γενομένης εἰς τὸ

λατινικῶν ἐπαναγωγῆς τῶν ἀρχῶν λατινιστῶν συντεταγμένων καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μετενηνεγμένων τούτων γραμμάτων παρατηρεῖ ὁ Mommsen, ὅτι μόνον σπανίως ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ μεταβάλῃ τὴν παράστασιν. Ἀναγράφοντες ἦν ὁ σφόδρα φειδωλὸς ἐν τοῖς ἐπαίνοις καθηγητῆς τοῦ ἐν Βερολίῳ Πανεπιστημίου κ. Mommsen ἐξήνεγκεν ὑπὲρ τοῦ κ. Βάσης εὐμενῆ κρίσιν, χαίρομεν πολὺ, ἐνθυμούμενοι τὸ μὲν ὅτι ὁ Mommsen ἀποφαίνεται ταύτην, τὸ δὲ ὅτι οὐχὶ συνήθως δυστυχῶς εὐρίσκομεν ἐν Εὐρωπαϊκοῖς βιβλίοις τοιαῦτα ὑπὲρ Ἑλλήνων εὐφημῆματα.

Ἐξεδόθη ἐν ἰδίῳ τεύχει ἢ ἐν τῷ περιοδικῷ συγγραμμάτι τοῦ συλλόγου Παρνασσοῦ καταχωρισθεῖσα τραγωδία τοῦ κ. Δ. Α. Κορομηλά *Κάμμα*. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου τοῦτου, ἦν ὁ ποιητῆς εὖρε παρὰ Πλουτάρχῳ, ἔχει ὡς ἐξῆς.

Ἐν Γαλατίᾳ ἔζων δύο δυνατώτατοι τετράρχαι ὁ Σινάτος καὶ ὁ Συνορίξ· ὁ Σινάτος εἶχε σύζυγον τὴν Κάμμαν, γυναῖκα εὐειδεστάτην καὶ ἐνάρετον, πρὸς δὲ καὶ ἱέραϊν τῆς Ἀρτέμιδος. Ταύτης ἡράσθη ἐμμανῶς ὁ Συνορίξ, μὴ δύναμενος δὲ νὰ παρασθῆ εἰς τὸν ἐρωτὰ τοῦ αὐτῆν ἐδολοφόνησε τὸν Σινάτον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σινάτου διὰ μυρίων τρόπων προσεπάθει νὰ ἀναγκάσῃ τὴν Κάμμαν ὅπως τὸν νυμφεῦθ' ἔτελος βιαζομένη ὑπ' ἀπάντων τῶν περὶ αὐτὴν φαίνεται· ὅτι πεθερᾶ καὶ δεξαμένη αὐτὸν φιλοφρόνως πένδει εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ μέρος μὲν τοῦ μελικράτους, εἰς ὃ ἐριψε δηλητήριον, πίνει αὐτὴ, μέρος δὲ δίδει τῷ Συνορίγι· ὡς δὲ τὸ ἐπιε καὶ οὗτος, ἀνεφώνησε μετὰ χάριτος πρὸς τὸν θεόν· «Μαρτύρομαι σε, ὦ πολυτίμητε δαίμον, ὅτι ταύτης ἔσκα τῆς ἡμέρας ἐπέζησα τῷ Σινάτου φῶν, χρόνον τοσοῦτον οὐδὲν ἀπολαβούσα τοῦ βίου χρηστόν, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα τῆς δικῆς, ἣν ἔχουσα καταβαίνω πρὸς τὸν ἐμὸν ἄνδρα· σοὶ δὲ, ὦ πάντων ἀνοσιώτατε ἀνθρώπων, τάφον ἀντι θαλάμου καὶ γάμου παρασκευάζεωσαν οἱ προσήκοντες.»

Ἡ ὑπόθεσις ἦτο καταλληλοτάτη πρὸς δραματοποίησιν, ἀναμένομεν δὲ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασχὴν τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου ὑπερπεπείσμεθα ὅτι θέλει ἐκτιμηθῆ δεόντως.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον παρεῖρη ἱκανὸν πλῆθος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ῥαίου, ἐνθα κατὰ τὸ πρόγραμμά του ἐτετέλεσεν ὁ νεαρὸς βαρβιτσιστῆς κ. Ροδόλφος Γαϊδερβέργερ λίαν τεχνικῶς δυσκολώτατας συνθέσεις Γερμανῶν μουσουργῶν δεῖξας ὀκείας προόδους ἐκείνηστο ἐν Μονάχῳ. Σημειώτιον ὅτι εἶνε μαθητῆς τοῦ ἡμετέρου Ῥαίου, καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ ὑποστηρηθῆ ὡς πρέπει, καὶ λίαν ταχέως θὰ κατασταθῇ εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτῷ θέσιν.

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ

Ὁ ἴχθρὸς τοῦ γάμου... καὶ τὴν ἑσπῆ. Ὑπόθεσις Ῥομαντικοῦ διηγήματος. Γάμος ἐσκεν πτερίσματος. Ἡ πρὸ τῆς Βουλῆς ἀνάρτησις τῶν

Ῥομαντικῶν εἰκόνων καὶ ἡ Ἑλλητικὴν ἐκδοσίς. Οἱ ἀριστέστατοι καλλιτέχνη καὶ οἱ φερεστάτοι τεχνουργοί. Ὁ προσληπτισμὸς τῶν βαρβανίδων. Ὅσοι πιστοὶ—καλλιτέχνηαι Ἰχθῆς, βωδὸς καὶ ἔρωτήσεαι ἀνε ἀπαντήσεων Ἡ πενθερὰ-ἐπιτροπή. Πᾶς θέλομεν τὴν νόμην. Περθεσμοὶ προσεχόμενοι ἐκ τῆς θέσε μιᾶς ἀγκυρᾶς. Τὸ ἐρῶμα τῆς αἰδοῦς. Ὁ Darwin καὶ ἰγῶ. Ἡ προμήτωρ τοῦ Ῥόδου, ἀτασία, ἔρωσ καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς ἀγκυρᾶς. (Ἐληρομνησμεν οὖν τὴν Τετάρτην ἔχομεν Πρωτομαγιάν.)

Ἀληθῆς ἱστορία. Ὁ ἦρωσ μου ἦτο ἀξιοτίμος κύριος, ἀλλὰ φοβερός μισογύνης. Ἐλεγε πάντοτε, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκετο, ἐν ταῖς συναναστροφαῖς ἢ ἐν τοῖς φιλικῶς περιπατητικῶς ὁμίλοις, ὅτι οὐδέποτε θὰ κύφη τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ ζυγοῦ, ἐν κατ' εὐφημισμὸν καλοῦσι μυστήριον, ἐνθ' εἶνε φανερόν μαρτύριον, καὶ... δὲν ἤθελεν αὐτὸς νὰ περιβληθῇ τὸν μαρτυρικὸν στέφανον. Ἐν τούτοις πρῶτον τινὰ ἐξύπνησε καὶ αὐτὸς νυμφεμένους, ὅπως συμβαίνει εἰς ὄλους ἐκείνους, οἵτινες πράγματι ἢ δῆθεν ἀποστρέφονται τὸν γάμον.

- Τὸν ἐπεσκέφθη καὶ τὸν ἠρώτησα.
- Καὶ σὺ;
- Τί νὰ γείνη; μοὶ ἀπήντησε.
- Ἀλλὰ πῶς συνέδη; πῶς τὸ κατώρθωσε, πῶς τὸ ἐπάθες;

Τότε, μοὶ διηγήθη τὴν αἰτίαν τοῦ γάμου μου, παρακαλῶν ἀνὰ μὴν ἕγῃ ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα μου.

Ἐγὼ δὲ ἐκπληρῶν τὸν παρακλήσιν μου, καὶ κινδυνεύω νὰ πάθω ἐξ ἀσφυξίας, διὰ νὰ μὴν ἐλαττωθῶ οὐδέμια· λέξιν ἐκ τῆς κατωτέρω ὑποθέσεως, ἣν παραδίδο πρὸς συγγραφήν εἰς τὸν πρῶτον Ῥομαντικὸν ποιητῆν.

Διήρητο ἀμέριμνος ἔζωθεν οἰκίας ἀγνωστοῦ εἰς αὐτὸν καὶ εἰσέπνευεν ἠδυπαθῶς, τὸ πρῶτον πρῶτον τοῖς σιγάρων. (Ἐνταῦθα δύναται νὰ παρεντεθῇ μακρὰ περιγραφή ἐαρινῆς πρωίας, ποιητικῶς ἐκτετατῆς πνοῶν αὔρας, κελადημάτων χελιδόνων καὶ τραγικῶν ἢ αἰγικῶν κωδωνισμῶν ἐπὶ τὸ εἰδυλλιακώτερον.)

Ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστερᾶς καλυκαρῶδου καὶ παίζων, συνέστρεψεν αὐτὴν διὰ τῶν δακτύλων των. (Καὶ ἐδῶ χωρεῖ ἐν ὀλίγκληρον κεφαλαίον ἀνθολογίας, περιέχον ὅλας τὰς ἀνθηρὰς λέξεις τοῦ συρροῦ καὶ πέντε ἢ ἑξὶ σχετικὰ τετράστιχα, ὧν τὰ ἡμίση τοὐλάχιστον, ἐρασιεστὰ ἐκ γαλλῶν ποιητῶν.)

Ἐξαιφῆς ἐθώπευσε τὰ ὦτα τοῦ ἦχος γλυκῆς (νὰ τεθῆ κατακλήλος παρομοίωσις) καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μαγνητισθέντος, ἐστράφησαν πρὸς τὸ παραθύρον. Ὁ αὐτὸς ἐναρμόδιος ἦχος ἐπανηλήθη καὶ ξανθὴ Ῥοδοπρόσωπος κόρη, ἔφερε τὴν παλαμῆν πρὸς τὸ στόμα τῆς.

- Μὴ θὰ τῷ ἀποστειλῇ διὰ τῶν δακτύλων τὸ πρῶτον φίλημα;
- Οὐχί.
- Τί τρέχει λαιπὸν;
- Ὁ διαβάτης φίλος μου, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, χωρὶς νὰ τὴν εἶδε ποτὲ, τῆ λέγει:
- Μὲ ταῖς ὑγείαις σας!

την Μαρίαν Δοίξαν ως τὰ μακίστα εὐφροσυνήσασθαι.

Ὅτε δὲ ὁ Ναπολεὼν διαρκούσης τῆς ἐπὶ Ἰταλίαν στρατείας εἰσῆλασεν εἰς τὴν Βολωνίαν ὁ Μαρσελάγιος Καπράρας καὶ Ἀλδίνης, ἄνδρες ὑστερον ἐν Γαλλίᾳ διάσημοι καταστάσαντες, ἀπέσταλμένοι ὑπὸ τῆς συγκλήτου τῆς αὐτῶν πόλεως, προσελθόντες προσήνεγκαν αὐτῷ μετὰ χάριτος τὴν χρυσὴν αὐτῶν βίβλον, ἐνθα ἦσαν ἐγγεγραμμένα τὰ ὀνόματα καὶ τὰ σήματα τοῦ οἴκου του.

Πολλὰ δὲ οἰκίαι ἠκέρτεια μαρτυροῦσιν εἰ καὶ νῦν ἐν Φλωρεντίᾳ τὴν παλαιὰ τοῦ οἴκου τῶν Βοναπαρτῶν εὐπρίαν καὶ εἰς πολλὰ αὐτῶν σώζονται μέχρι σήμερον τὰ οἰκόσημα αὐτοῦ.

Κόρσαις τις ἡ Βολοναῖος Κατσαριζομίω, καλούμενος, ἀγανακτήσας ἐν Ἀουδίνῳ διὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἡ κυβερνητικὴ ἐδέχθη τὴν περὶ εἰρήνης ἐπιστολὴν τοῦ στρατηγοῦ Βοναπαρτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ὑπατείας αὐτοῦ ἀποστάσειαν, ἐδημοσίωσεν τότε γενεαλογικὰς εἰδήσεις βεβαιούσας τοὺς ἐκ κληρονομίας συγγενικοὺς δεσμοὺς τοῦ οἴκου αὐτοῦ μετ' ἄρχατον οἶκον Βέλφ ἢ Εὐέλφ, τὴν ῥίζαν ἀηλονότου πῶς νῦν ἐν Ἀγγλίᾳ βασιλικῷ γένουσι.

Ὁ δὲ Φέλτρ, πρέσβυς τῆς Γαλλίας ἐν Τσκαῖν, ἀνεκώμισεν εἰς Παρισίους ἀπὸ τοῦ μουσείου τῶν Μεδίκων τὴν εἰκόνα Βοναπαρτίδος συζευχθεῖσης μετὰ τῶν ἡγεμονοπαίδων τοῦ οἴκου τούτου. Ἡ μὴτηρ τοῦ Πάπα Νικολάου τοῦ V. ἡ Παύλου V. τοῦ ἐν Σαρζάνης ἦτο Βοναπαρτίς.

Βοναπαρτίς ἀπεσπάρτη τὴν διαπραγματεύσειν πρὸς τὴν συνθήκην, δι' ἧς ἐγένετο ἡ ἀντι τῆς Σαρζάνης ἀκαταλλαγὴ τῆς Διόργου καὶ εἰς Βοναπαρτίην ἀφελήθη, κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων, μίαν τῶν ἀρχαιοτάτων κομωδιῶν ἢ τῆς χήρας, ἀποκειμένη εἰς τὴν ἐν Παρισίαις δημοσίαν βιβλιοθήκην.

Ὅτε ὁ Ναπολεὼν, ἡγούμενος τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ στρατοῦ καὶ ἐπὶ Ρώμην πορευόμενος, ἐδέχθη ἐν Τολεντίῳ τὰς πρῶτας τοῦ Πάπα, εἰς τῶν πρεσβυτέρων πολέμιων παρετήρησιν, ὅτι ἦτο ὁ μόνος γάλλος, ὅστις μετὰ τὸν Κοντόσταυλον δε-Βουρβὼν ἐστράτευσε κατὰ τῆς Ρώμης, ἀλλὰ ἀπέφερε τὴν παραδέξιν τῆς συμπτώσεως ταύτης εἰνεὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πρώτης ἐστρατείας συνέγραψε συγγενὴς τοῦ στρατηγοῦ τῆς δευτέρας ὁ αὐτοῦ Νικολάος Βοναπαρτίς. Τὸ συγγραμμικὸν αὐτοῦ εὐρίσκειται εἰς ἀπασὰς τὰς βιβλιοθήκας, προηγήθη δὲ αὐτοῦ ἡ ἱστορία τοῦ Βοναπαρτίου οἴκου, τύποις μὲν ἐκδοθεῖσα πρὸ 40 ἢ 50 ἐτῶν, συγγραφεὶς δὲ ὑπὸ τινος τῶν καθηγητῶν τοῦ ἐν Πίσσας πανεπιστημίου τοῦ διδασκτορὸς Βάκκα.

Ὁ κ. δὲ Σέττος πρέσβυς τῆς Βαυαρίας, μοί εἶπε πολλάκις, ὅτι τὸ ἀρχεῖον τοῦ Μονάχου περιέχει πλείστα Ἰταλικά ἔγγραφα, τοῦ οἴκου τούτου τὴν λαμπρότητα μαρτυροῦντα.

Ὁ Ναπολεὼν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς αὐτοῦ δυναστείας ἀπέχετο ἐπιμύθως πάσης ἐργασίας, ὡς καὶ πάσης οὐμίας πρὸς

τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἦδη ἐπὶ τῆς ὑπατείας αὐτοῦ ἀπεσπάρουν τὴν πρώτην τοῦ εἶδους τούτου ἀπόπειραν εἰς τρόπον, ὥστε οὐδεὶς πλέον ἐπειράθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ θέμα αὐτό διότι, δημοσιουθεσίας ὑπὸ τινος, γενεαλογίας, καθ' ἣν ὁ οἶκος αὐτοῦ συνεδέετο μετὰ τοὺς ἀρχαίους τῆς ἀρκτου βασιλεῖς, ὁ Ναπολεὼν προσέταξε νὰ ἐκμυκτηρισθῇ τὸ δοκίμιον τούτου τῆς κολοκαίας διὰ δημοσίου φύλλου. Ἐνταῦθεν δ' ἐπὶ τέλους ἐξήχθη παρὰ πᾶσι τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ εὐγένεια τοῦ πρώτου ὑπάτου ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Μοντενόττου καὶ τῆς 18 Βρουμέου.

Ὁ οἶκος οὗτος ἐγένετο, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, θύμα τῶν πολυαριθμῶν ἐπαναστάσεων, αἵτινες κατηρήμωσαν τὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας αἱ ἐν Φλωρεντίᾳ ταραχαὶ ἔταξαν τοὺς Βοναπαρτας εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν φυγάδων, εἰς δὲ τούτων ἀναχωρήσας τὸ πρῶτον εἰς Σαρζάνην, μετέβη ἔπειτα εἰς Κύρνον, ὅθεν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐξηκολούθουν στέλλοντες, ἄει τὰ τέκνα των εἰς Τσκαῖν πρὸς τὸν ἐκεῖ ἐν Σαίν-Μικαίλῳ παραμείναντα κλάδον.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη γενῶν εἰς τὸν δευτεροτόκον τοῦ οἴκου τούτου ἐδίδετο σταρεοτύπως τὸ ὄνομα Ναπολεὼν, ἀνεκαθεν παραληφθὲν ἀπὸ τινος Ναπολεόντα τῶν Ουρσίνων περίφημον εἰς τὴν στρατιωτικὴν τῆς Ἰταλίας ἱστορίαν. Memorial de sainte-Hélène par M. le comte de Las-Cases mercredi 16 au lundi 21 aout 1815. (Ὁ συγγραφεὺς ἄγνωστος.)

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Ἐν ἐπιστημονικῷ εὐρωπαϊκῷ περιοδικῷ ἀνεγρῆν ἡ εἴρη διὰ πρόκειται νὰ καταρτισθῇ γραμμὴ πλοίων φέρων μετὰ τῆς Βερώνης καὶ τῆς Ἀμερικής, πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλοίων.

Οἱ πλωτοὶ οὗτοι φάροι, ἰδρυσμένοι κατ' ἰδιαιτέρον ὁλοῦς τρόπον, θέλουσιν ἔχει τὸ σχῆμα μεγίστης φιάλης, ἧς μόνον τὸ στόμιον θέλει ὑπερέχει τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Θὰ παρουσιάζον ὁὕτως ὀλιγοτέρα τριτὰ μέρη εἰς τὴν μανίαν τοῦ ὕψους δέκα ἀλόους ἐκ χάλυβος θέλουσι προσηλοὶ τὰ πλοία ταῦτα εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Θὰ ἔχωσι δὲ τοὺς ἀναγκαίους φύλακας καὶ μηχανάς, πρὸς συντήρησιν ἰσχυρῶν ηλεκτρικῶν ἐστιῶν πρὸς τοῦτοίς δὲ ἀπέχοντά ἀπ' ἀλλήλων περὶ τὰ 250 μίλια (460 χιλιάμετρα) θὰ συνδεθῶσι διὰ μεγάλου ὑπερπνευμονίου καλωδίου κατατεθειμένου εἰς τὸν πυθμένα τοῦ πελάγους.

Τὰ πλοία ναυοπλοῦντα δὲν θὰ ἀπέχουσιν ἀλλήλων περισσότερον τῶν 120 ἢ 125 μιλίων κατὰ τὴν διάβασιν τῶν δυνάται νὰ συνεννοηθῶσι διὰ σημάτων, πλείστακις τῆς ἡμέρας νὰ διαδιδάσκωσιν εἰδήσεις εἰς τὸν λιμένα τοῦ ἀπόλου ἢ κατὰ πλου αὐτῶν, νὰ λαμβάνωσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς πλοῦ διαταγὰς παρὰ τοῦ ἐπιπλοῦστοῦ των. Τὰ πλοία ταῦτα θὰ ἤδυναντο ἐπίσης νὰ χρησιμεύωσιν ὡς ἄστυον εἰς τοὺς ναυαγοὺς, ἂν κατάρθουσι οὗτοι ἐν τῇ πλησιάζουσιν.

Ἐάν τὸ σχέδιον τοιοῦτων πλοίων δὲν εἴναι ἀπλή χιμαίρα, ὀμολογουμένως ὁμοῦ εἶναι δυσκολώτατον τὴν ἐφαρμογὴν διότι τὰ περὶ ὧν πρόκειται πλοία θὰ εἴχωσι νὰ καταλάωσιν οὐ μόνον κατὰ τὴν μακρίαν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν τροπιῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν τεμαχίων τῶν ἀναλυομένων πάγων.

Περὶ τοῦ Ἀσοσῆ καὶ τῆς ἀπαθείας αὐτοῦ διηγεῖται τὸ ἀεὶ χαρακτηριστικώτατον ἀνάκδοτον. Τὴν προερεσίαν ἐκρίβως τῶν ἐπισημῶν ἐγκαταίνων τῆς διάρροχας τοῦ Σουὶξ ἐχόρουν εἰς τὸ ἐν Κέρφ μίγαρον τοῦ ἀντιβασιλείου ἐν ᾧ ἱεζιζέτο

καὶ ἡ αυτοκράτειρα τῆς Γαλλίας. Ἡ τελετὴ τῆς ἐπομένης, ἧς ἐπίστερε τέλει τοὺς μύθους τῶσαν ἐτῶν ἐδίδο πτερὰ εἰς τοὺς πόδας του. Ἀφῆνης ἐνῶ ἐχόρουν τὸν πρῶτον τετραχόρον, ἀπομόνη πλησιάζει αὐτὸν καὶ τῷ λέγει εἰς τὸ οὖς!

- Κύριε Ἀσοσῆ, κύριε Ἀσοσῆ!...
- Ὁ ἄνθρωπος ἦτο κάταχρος.
- Τί εἶνε;
- Φρικτὴ, ἀπαισία εἰδήσις!
- Τί;
- Ἡ διάρροξ ἀπεσπάρθη!
- Ἀπεσπάρθη;
- Ναί... ἀπὸ ἐν πλοτον, τὸ ὄπισον ἐξώκειλε.
- Ἡ μουσικὴ ἀνέκρουε τὸ φαιδρὸν αὐτῆς μέλος.
- Ὁ τετραχόρος ἐκάλεε τὸν κ. Ἀσοσῆ. Τὸ πρόσωπόν του δὲν συνοφρουοῦται, οὐδεμίαν προδίδει συγκίνησιν. Ἰσως πρόκειται, ἐν τούτοις περὶ ὀριστικῆς τινος καταστροφῆς. Τί σημαίνει, Χορδέτι, μείδι καὶ ὅταν ὁ τετραχόρος λέγῃ πλησιάζει τὸν ἄγγελον τῆς κακῆς εἰδήσεως, καὶ τῷ ἀποστεινὲι ἀπλούςατα, ἀδαφόρως σχεδόν, τὰς ἐξῆς λέξεις:
- Τὸ πλοτον;
- "Ε!
- Νὰ τὸ ἀνατινάξῃς εἰς τὸν ἀέρα μὲ δυναμίτιδα.

Καὶ ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ καὶ ὁ κ. Ἀσοσῆ μετέχει καὶ πάλιν αὐτοῦ!

- Τί ὀραία κομωδία!
- Εἶνε τοῦ Μολιέρου.
- Περιφῆμος ἄνθρωπος!... τὸν ἐγνώρισα στὸ Παρίσι...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Ἐχω γλυκταν τὴν φωνήν, ἂν τὸν λαϊκὸν μ' ἀλλάξῃς, πάλιν παρέχω ἡδονήν. Καὶ ἐν ἡ πρώτη μου φωνῇ ἔματα ψιθυρίζει, καὶ ἡ ἑτέρα μου φωνὴ πᾶτας εὐδαιμονίζει. Κ.Μ.

Ὅχι δύο ὄχι ἓνα Ὀφθαλμοὺς εἴκοσι ἓνα ἂν τὸν τόνον μεταθέσῃς καὶ μὲ ἀποκεφαλίσῃς τότε δόξαμορφοκίμπος σου μὲ παρευσιάς ἡ φόνος.

ΛΥΣΕΙΣ

40. Φαῦλος-αὐλός. — 41. Μόνος-όνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Π. Π. Πρίδζαν. Ἐλήφθησάν παρὰ τοῦ δῆμοφιλοῦ Βαρ. Ἐγένετο ἡ ἐκκαθάρισις διὰ τὸ τὸν σὸν ἀντομος; — κ. Μ. Ζ. Βόλων. Ἐχαρακτοῦμεν θὰ γράψωμεν προσέχως. — Mr. Jean Polemis, Hysi-Draceni. Φύλλον ἀπεστάλη. — κ. Μ. Κ. Λουδίνου. Ἐχαρακτοῦμεν θὰ τὰς ὑπερ τῆς Ἐβδωμάδος μερῆμας Σας. — κ. Ε. Μ. Γγγ. Κεφαλληνίαν. Τολμῶμεν νὰ ὑποθίσωμεν ὅτι ἴσως τόσον ὀξυδερκής, ὥστε νὰ μὴ φρονήτε ὅτι ἐλάδομεν ἐγκαιρῶς γνῶσιν τῆς ἐπιθυμίας σας. Πόσα σὰς ὀφείλομεν διὰ ταχυδρομικά; — κ. Δ. Μ. Κωνσταντινουπολιν. Προτάσεις κ. Φ. Ἐξτελειώσαν ἀποδείξεις λίαν προσέχως ἐχαρακτοῦμεν ἀποσπέρους θερμῶς. — κ. F. W. P. Κέρκυραν. Οὐδὲν ἐλάδομεν. — κ. Σ. Β. Ρενεθῆν. διὰ Γαλλικῶν ναί. — κ. Αθ. Γ. Ζ. Παζοῦς. Ἐλήφθησάν ἐχαρακτοῦμεν. — Φ. Λ. Ἐργ. ἐνταῦθα. Μεταπεφρασμένα διηγήματα δὲν καταχωρίζομεν εἰμὴ ὅταν εἴναι ἑκτακτὰ πρῶτότυπα μάλιστα. ἂς τὰ ἴδωμεν. — κ. Μαρ. Δ. Κ. Σμύρνην. Τοῦς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν τὰ φύλλα σὰς ἐχαρακτοῦμεν θερμῶς. — κ. Θ. Δ. Σμύρνην. Ἀναμένομεν ἀγαπῆσθαι ἐπιστολὴν σας. — κ. Χ. Χ. Μεσολόγγιον. Ἀπεστάλη. — κ. Σπ. Ζ. Κέρκυραν. Ἐλήφθησάν. — κ. Δ. Μπ. Δόδα. Βεσάρβας. Ἐνεγράφη, ἐχαρακτοῦμεν θερμῶς. — κ. Μ. Γ. Μ. Μεσολόγγιον. Ἐνεγράφη, ἐχαρακτοῦμεν φύλλα ἀπεστάλησάν. — κ. Κ. Μ. Ταγούρογ. Τὰ χυδρομικῶς γράφομεν. — κ. Ν. Δ. Μ. Σαλαμίνα. Ἀπεστάλησάν. κ. Α. Β. Πάτρας. Θὰ συμμορφωθῶμεν ἐπιστολῇ σας.